

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 9/2020

Říjen 2020

Podvody a lži ve veřejném životě

Jsou podvody a lži cestou k pozemskému úspěchu? Nastolme si problematiku lži na jedné straně a na druhé straně požadavek pravdy. K čemu se přiklonit, čemu dávat přednost?

Pro argumenty stačí zajít trochu do minulosti. Jeden z teoretiků diplomacie Niccolò Machiavelli (1469 - 1527) z Florencie napsal knihu Vladař. V 15. kapi-

tole Machiavelli vysvětluje, jak má vládce plnit dané slovo. Jeho rady lze shrnout do věty, kterou formulovat on sám: "Moudrý muž nemůže stát na svém daném slově, kdyby mu to mělo být na škodu." Prý výborní panovníci si nikdy nelámali hlavu nad dodržováním svého slova a vždy měli navrch nad těmi, kteří dbali na svou čest.

Jak poznamenává profesorka práva Alexandra Krsková v knize Dějiny politické a právní filozofie, Machiavelli byl deset let v diplomatických službách florentské vlády, což ho tak poznamenalo, že sám o sobě napsal: "Od chvíle, co jsem tady, nikdy neříkám to, co si myslím a nikdy nemyslím to, co říkám, a pokud někdy řeknu pravdu, skryji ji za tolika lžemi, že není snadné ji najít." Je paradoxní (nebo ne?), že jeho tělesné ostatky jsou uloženy právě v bazilice Svatého kříže ve Florencii (nedaleko Michelangelových) a jeho náhrobek zdobí alegorická postava Diplomacie.

Machiavelli není pravděpodobně ojedinělý případ, který takto nakládal s pravdou ve své veřejné činnosti. Prezidentem první Československé republiky byl Tomáš Garrigue Masaryk a v letech 1927-1936 vznikly Hovory s T. G. Masarykem, zpracované Karlem Čapkem. Některé části vznikaly v letním sídle pana prezidenta v Topolčiankach. V knize najdeme i tyto věty: "Učinil jsem si pravidlo lhát co nejméně; při vši opatrnosti se člověk chytí, protože zapomíná na detaily, které sfantazíroval a prozrazuje se... Je vůbec divná věc, že se lidé tak rádi obelhávají." Na druhé straně Masarykovi slouží ke cti, že si takové pravidlo, jaké uvádí, vůbec dal. Současný katolický arcibiskup Filadelfie Charles Chaput ve své knize *Co je císařovo, císaři napsal*, že Stephen Colbert, známý moderátor televizní satiry v USA, namísto slova *pravdomluvnost* zavedl pojem *pravdotvárnost*. Neboť mnozí si dnes pravdu ztvárňují, jak chtějí a jak si přejí. A arcibiskup Chaput dodává, že "přetvářka ve veřejném životě je národním zvykem".

Avšak už na Sinaji prostřednictvím Mojžíše Bůh lidem daroval Smlouvu a Desatero, kde jako osmý příkaz stojí: "Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu!" (Ex 20, 16). A Pán Ježíš o sobě řekl: "Já jsem cesta, pravda a život" (Jan 14, 6). V jubilejním roce 2000 daroval sv. Jan Pavel II. diplomatům dárek, když ustanovil předsedy vlády (kancléře) anglického krále Jindřicha VIII. sv. Tomáše Mora (1478 - 1535) za patrona diplomatů. Alexandra Krsková cituje tato Morova slova: "Je třeba umět mluvit, umně a v pravou chvíli, a pokud naše úsilí nedosáhne dobro ve všem, snažme se přinejmenším zmenšit zlo." Král Jindřich VIII. dal Tomáše Mora v roce 1535 stít.

Zdá se, jakoby pravda nepatřila do tohoto pozemského světa, jako kdyby byla "z jiného světa", protože ji mnozí lidé nemají v úctě, nehledají ji, ani se jí nezabývají... Jakoby vláda a moc měli zde na zemi nad pravdou jaksi navrch. Ale copak Pán Ježíš před Pilátem neřekl, že "mé království není z tohoto světa" (Jan 18, 36)? A copak neřekl, že "já jsem pravda"? Ano, řekl.

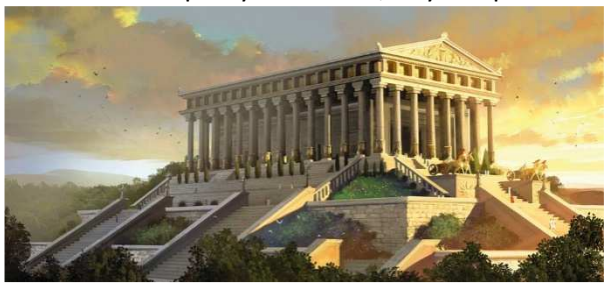
Proto pokud mají členové Církve vydávat ve světě a před světem skutečné svědectví o Kristu, musí být důvěryhodní a pravdiví.

(podle KN)

Špatné dny

Dny jsou špatné - mohli bychom dnes říci spolu se sv. Pavlem. Je to z důvodu celkového duchovního a morálního klimatu v naší společnosti a ve světě. Když sv. Pavel psal křesťanům do Efezu o "špatných dnech", myslel právě na duchovní a morální situaci

v tomto maloasijském přístavním městě. V Efezu byl silně zakořeněn kult pohanské bohyně plodnosti Artemidy. Byl jí zasvěcený chrám, který se řadí mezi sedm architektonických divů světa. Šlo o největší stavbu tehdejšího světa. Byl 12 metrů dlouhý, 52 metrů široký a 18 metrů vysoký, měl 125 sloupů. S Artemidiným kultem se spojovaly hříšné způsoby (orgie, opíjení, smilstvo, cizoložství). Tyto hříchy překážely hlásání evangelia. Byly a jsou i dnes projevem lidské pošetilé a nerozumné svévole, která vede k lidskému krachu, k zániku a rozpadu. Jejich

přeneseným symbolem je současný stav místa, kde kdysi stál slavný chrám bohyně Artemis. Dnes bychom tam našli pouze bažinu a v ní jeden antický (iónský) sloup s čapím hnízdem.

Kromě toho při Efezu podle staré tradice ukončila Panna Maria svou pozemskou pouť a byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy. Přestěhovala se tam spolu se sv. Janem, apoštolem, který pro ni při Efezu připravil malý domek. Jeho

základy byly objeveny na základě soukromých vidění německé stigmatizované augustiniánské jeptišky bl. Anny Kateřiny Emmerichové. Mariin dům je dnes poutním místem. V roce 431 se v Efezu konal koncil, na kterém byla vyhlášeno dogma o Panně Marii, že je nejen Ježíšovou, ale i Boží Matkou, Bohorodičkou (Theotokos).

Vedle cesty lidské hlouposti a pošetilosti z opíjení hříchem sv. Pavel připomíná i nám správnou cestu Boží i lidské moudrosti. Nemáme být naplněni hříchem, ale Duchem Svatým. K tomu, abychom žili podle něj, i nám doporučuje sv. Pavel společnou a osobní modlitbu. Máme poslouchat, co nám při modlitbě říká Pán. Máme se jím dát oslovit. Modlitbou naslouchání Pánovu slovu se napojujeme na zdroj milosti, abychom zůstávali naplněni Božím Duchem a ne duchem světa či hříchem.

Nakonec nám sv. Pavel doporučuje, abychom ve všem a za všechno ustavičně děkovali Bohu Otci. Díkůvzdání se řecky řekne eucharistie. Tak se nazývá

i slavení mše. Během ní společně děkujeme nebeskému Otci v moci Ducha za našeho Pána. On se nám dává v Eucharistii; dává nám své tělo a krev, neboť on je živý chléb, který sestoupil z nebe. Ním se máme sytit, abychom ve světě žili jako naplnění tím správným Božím Duchem a nedávali se pohltit duchem

světa, který nás chce falešně zlákat na cestu hříchu a hlouposti. Jako první křesťané v pohanském Efezu vydávali svědectví o Kristu, tak máme činit i my v tomto našem světě, aby naše časy byly dobré.

(podle KN)

Sestra chudoba přichází ve střídmosti

"Petr prodává auto, nekoupíš ho?" Jak stručná otázka. Vyslovil ji nedávno můj známý a ani netušil, co všechno ve mně vyvolá. Nejprve jsem si pohrával s myšlenkou, jak se stanu majitelem nového auta. Super představa mít BMW ve své garáži.

Od malička jsem zamilovaný do značky BMW. Umíte si představit, že mít auto

mě naplňovalo neskutečnou radostí. V duchu jsem jásal jako malý chlapec. Následně jsem plánoval, co udělám se svou nynější Hondou. Vyřešil jsem to rychle. Posunu ji rodičům! Toto mé plánování však narazilo za chvíli na fakt, který jsem během snění odložil. Jsem knězem ve farnosti, kde mnozí farníci žijí skromně. I oni zajisté mají mnoho krásných snů, ale

z různých důvodů se k nim nedostali nebo se jich vzdali. A popravdě, co bych "kázal" tou koupí? Že mám na víc než oni? Že nejsem chudý? Že patřím do "jiné" skupiny?

Touha mít víc, něco lepšího, hezčího, dražšího je asi v každém z nás. Jenže to "více" má u každého jinou míru. Přestože v prvním okamžiku nám napadne spíše materiální než duchovní bohatství. Při kontaktu s Božím slovem, s Ježíšem to "více" může být i "sestra chudoba" nebo schopnost podělit se.

Chudoba jako ideál

Klíčovou myšlenkou Josefa Weismayera v článku *Zůstává chudoba naším ideálem?* je text Markova evangelia o bohatém mladíkovi. Ten na svou otázku: "Co mám dělat, abych dostal věčný život?" Dostává odpověď: "Jedno ti ještě schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!" (Mk 10,21). Mladíkovo bohatství se však stává překážkou. Nenásleduje Ježíše. Weismayer dále pokračuje: "Pozemské statky - bohatství - není přitom klasifikováno jako zlo samo o sobě. Je však zřejmé, že je zdrojem starostí, pokušení a nástrah. Bohatý člověk se snadno může stát otrokem svého vlastnictví. A právě toto otroctví tvoří nepřekonatelnou bariéru

k dosažení Božího království. Potvrzují to i Ježíšova slova: "Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství ... Snáze projde velbloud uchem jehly, než bohatý do Božího království" (Mk 10,23-26).

Nejen pro současníky apoštola Pavla, ale i pro naši dobu je aktuální úryvek z prvního listu Timotejovi, v němž čteme: "Neboť kořenem všeho zla je láska k penězům; někteří po nich pachtili, a tak zabloudili od víry a způsobili si mnoho bolestí" (1 Tim 6,10).

Střídmost jako životní styl

Při čtení těchto evangelijních textů bychom se měli zamyslet a zeptat sami sebe: Bože, k čemu mě vlastně jmenuješ? K chudobě? K jaké? V roce 2009 vydala Papežská rada pro mezináboženský dialog poselství pod názvem Křesťané a muslimové: společně zvítězit nad chudobou. V poselství čteme: "Chudoba, kterou si lze zvolit, je taková, která nás zve vést jednoduchý životní styl, kterému stačí základní potřeby, vyhýbá se plýtvání, respektuje životní prostředí a všechny dary stvoření. Takovou chudobou je také - alespoň v některých obdobích roku - chudoba střídmosti a půstu. Dobrovolně zvolená chudoba nám umožňuje vyjít ze sebe samých a rozšiřuje nám srdce."

Zdá se, že jsme jaksi uprchli tomu, co chce Bůh. O mnohých se dá říci, že žijí tak, jakoby jejich jedinou touhou bylo zemřít bohatými. A k čemu je dobré stále zvětšovat své nároky a kapitál? Lidský život je plný paradoxů. Začínáme v malém - v těle mámy, pak nám dají kolébku, vlastní postel a později vlastní dětský pokoj. Platíme si garsonku, pak dvoupokojový byt a později si postavíme dům nebo se přestěhujeme do čtyřpokojového bydlení. Ale život pokračuje a my se postupně vracíme zpět, až nakonec končíme svůj život na jedné nemocniční posteli.

Střídmost otevírá srdce

"Všichni si potřebujeme klást otázku o svém životním stylu. Potřebujeme zjednodušovat svůj život. A staneme se ochotnými s otevřeným srdcem jít vstříc druhým," čteme v listu bratří z Taizé z roku 2007. Právě to otevřené srdce je darem chudoby. Otevřené srdce nejen pro druhé, ale zvláště pro Ježíše nám pomáhá jít po cestě do Božího království. Srdce plné starostí o bohatství nebo jak získat bohatství nám nenechává prostor na Boží vůli. Tato péče nám zakrývá oči a my nevidíme Ježíše v chudém, ba nejednou

ani v žádném člověku. Pamatuji se na rozhovor s jistým milionářem. Dostal otázku od novinářky, kolik má přátel. A on odpověděl, že se zvyšováním počtu nul na jeho kontě se počet jeho přátel rapidně snižoval. Viděl hezké konto, ale ztratil přitom hezké vztahy.

Může přinést chudoba i cosi špatné?

Ve zmíněném poselství Papežské rady pro mezináboženský dialog čteme i tato slova: "Všichni víme, že chudoba pokořuje a vyvolává nesnesitelné trápení, které jsou často příčinou izolace, hněvu, dokonce nenávisti a touhy po pomstě. To může vést k aktům nepřátelství za použití dostupných prostředků se snahou ospravedlnit je i úvahami o náboženském řádu: jménem požadavků Boží spravedlnosti se lze zmocnit bohatství druhého včetně jeho pokoje a bezpečnosti." I tato varování, která odkrývají realitu nejen našich dnešních dnů, je třeba brát vážně. Nesmíme ignorovat fakt o "ovoci chudoby", protože ona nemá chuť, po níž toužíme. Ano, vyvoláme žárlivost či závist někdy nevědomky. Nechtěně, protože práh citlivosti na bohatství nebo naopak na chudobu je u lidí různý. A tak potřeba rozvíjet schopnost empatie, vcítění se do jiného člověka, je vždy namístě. Kolik jen můžeme a dokážeme, bychom se měli konkrétně a osobně zapojit do boje proti chudobě. Jak? Například tím, že se budeme umět rozdělit.

Pokud se tedy zamýšlíme nad chudobou srdce, nad střídmostí jako nad darem, ale i výzvou, je žádoucí pouvažovat nad posílením schopnosti dělit se. Od malička nás zkoušejí a povzbuzují, abychom si tuto vlastnost co nejlépe osvojili. Že to není snadné, to je jasné. Lidé si chrání a mnohdy zvětšují své jistoty či majetky. Ano, je třeba a normální, že zvelebujeme to, co máme. I to je však pravda, že se dokážeme nezdravě zamilovat do bohatství. Ta "zamilovanost" nám pak bere sílu rozdělit se. Říkáme si, že vždyť to vše, co mám, je výsledkem mé snaživosti. Patří to mně a nikomu jiměnu do toho nic není! Jenže v prvním listě Korint'ánům čteme: "Co máš, co jsi nedostal?" (1 Kor 4,7). Veškerý můj talent, úspěšná rodina, kontakty či "šťastné náhody" jsou ve skutečnosti dary od Boha. Proto Bůh žádá, abychom si to připomínali a dělili se o jeho dary.

Příběh o dřevěné vitríně

Námahu při dělení zažíváme všichni - včetně mě. Přestože nejednou jde o maličkosti. Naposledy před pár dny, když jsem byl na dovolené. Do kufru jsem si dal dvě knihy. Jednu náboženskou - Posledního exorcisty a druhou od Borise Filana. Přečetl jsem obě. Ve své knihovně mám poctivě rozděleny knihy na přečtené a nepřečtené. Tak jsem se už v duchu těšil, jak se ty přečtené rozrostou o další kusy. Ale všiml jsem si, že na pláži byla dřevěná vitrínka. Každý den se tam objevilo cosi nového. Noviny, časopisy i knihy, které tam dali rekreanti. A kdokoliv chtěl, nabídl své a vzal si, co mu nejvíc "zachutnalo". Napadla mi tedy myšlenka, že i já bych tam mohl nechat jednu knihu. To jste měli vidět ten zápas v mé mysli! A kterou? A proč? Co když ji jen někdo tam pohodí? Nepřečte? Nebylo by lepší, abych si je založil u sebe doma? Vždyť jsem za obě zaplatil 18 eur. Jenže myšlenka "podělit se" byla silnější. Přemýšlel jsem dál a poctivě. Ano, přijdu domů, založím knihu do knihovny. Přijdou známí a já se budu moci pochlubit, hle, jak mi jde čtení, jak zvětšuji svou knihovnu. Ale ve svém uvažování jsem pokračoval až po okamžik smrti. Tehdy přijde můj známý nebo cizí člověk a stane se vlastníkem mých knih. Proč bych měl nechat dělení na jiného, když tímto skutkem už já mohu prokázat lásku k jinému? Udělat dobrý skutek, potěšit. A tak po úspěšné argumentaci sám se sebou jsem vzal knihu Borise Filana a položil do vitrínky. Odměna za dělení přišla rychle. Po dvou hodinách jsem "jen tak náhodou" procházel kolem a spatřil jsem, že můj Filan tam už není. Jemně jsem se usmál a srdce mi naplnila radost z dělení.

PS:

Můj otec mi jako malému chlapci řekl: "Pokud si koupíš či dostaneš svetr, jeden s klidem můžeš vyřadit. Dva svetry nosit nebudeš! "Kdoví, kdo čeká na můj, tvůj "svetr"? Pane, sešli na mě svého Ducha, abych se uměl správně rozhodovat. Otevři mi oči i srdce pro lásku, pro dělení se s chudými.

(podle KN)

Mlčení je práh, kde se duše setkává s Bohem

V životě svatého Bruna bylo mlčení dýcháním duše. Narodil se v šlechtické rodině v Německu. Už jako malý chlapec byl neobvyklý - dětské hry ho nezajímaly, rád rozjímal o Bohu. Zřekl se z lásky k němu všeho, aby neztratil "vzácnou perlu" věčného života.

Mistr samoty, který, jak o něm napsali jeho poslední spolubratři: "Měl vždy na

tváři úsměv a umírněná slova. S otcovskou láskou spojoval mateřskou něžnost. Byl velký, ale každému se zdál něžný jako beránek. Byl skutečný Izraelita, kterého chválí evangelium. "Miloval, vykládal a žil Písmo svaté. Kristus byl normou, ideálem a cílem. Založil jedinou, výhradně kontemplativní řeholi existující v dnešním světě. Nikdy neměl mnoho následovníků, ale jejich přítomnost byla vždy zrnkem soli, světlem majáku či skálou útočiště.

Nazývali ho "mistr Bruno"

Bruno se narodil kolem roku 1035 v Kolíně nad Rýnem v Německu a zemřel 6. října v roce 1101 v La Torre v Itálii. Byl mimořádně nadaný. Stal se představeným katedrální školy v Remeši a kanovníkem, měl pověst skvělého teologa. Napsal Komentář k žalmům, podle kterého miloval kontemplaci. Za více než dvacet let vychoval mnoho žáků. Zachoval se Brunův list jednomu příteli, který svědčí o tom, že již v této době se formovalo jeho řeholní povolání: "A tehdy jsme v zápalu božské lásky dali slib, že brzy zanecháme prchavé stíny doby a dáme se do hledání věčných dober, a proto přijmeme řeholní hábit." Nejen místní poměry, ale i jedna osobní (ačkoli legendární) zkušenost nakonec upevnily Bruna jít za hlasem svědomí: Zemřel jeden muž v pověsti svatosti; během pohřebních obřadů ožil, posadil se na máry a řekl, že neprošel Božím soudem a je zatracen, a znovu se narovnal jako mrtvý. Lidské soudy a Boží se ukázaly jako zcela protikladné. Bruno znechucen poměry v místní církvi dokonce odmítl stát se arcibiskupem a se šesti druhy se

vydal do Molesmes ke svatému Robertu. Tam poustevničili jeden až tři roky na pozemku Sechi-Fontaine, Suchá Studna. Odtud odešli do Grenoblu k biskupovi (svatému) Hugovi, který jim - inspirovaný snem - pod Alpami daroval pustinu La Chartreuse (Carthusium) v nadmořské výšce 977 až 1175 metrů nad mořem. Během padesáti let biskupské služby je podporoval a ochraňoval. Tento kraj, extrémně odloučený od světa, osamocený a tichý, formoval identitu Brunových záměrů a dokonale ladil s jeho duší.

Sen se sedmi hvězdami

Kartouza měla drsné podhorské prostředí s dlouhou zimou a téměř neúrodnou půdou. Podle lidských mínek byla absolutně nevhodná pro život. Bruno ji však považoval za místo podobné poušti či Getsemanské zahradě, kde se Kristus modlil, a proto zde lze vniknout do hloubky tajemství modlitby. Toto bláznovství pro Krista předpokládalo pokoru, zřeknutí se vlastní vůle, což není dáno každému, jen tomu, kdo dostal milost povolání. Bruno měl sen, v němž viděl Boha, který si tam postavil příbytek na svou slávu a sedm hvězd k němu ukazovalo cestu (jsou i ve znaku kartuziánů). Zakladatelů Kartouzy bylo právě sedm. V roce 1084 tam postavili oratorium (toto místo 30. ledna 1132 zničila lavina a nová Velká Kartouza vznikla níže). Bruno geniálně spojil benediktinskou řeholi žádající komunitní život s poustevnictvím podle vzoru egyptských anachoretů (odejitých do samoty pouště). Tento způsob zasvěceného života se považuje za jeden z nejpřísnějších. Nejvýmluvnější byli v mlčení. Mniši a konverzí (laičtí bratři) bydleli odděleně.

Kartouza - předsíně nebe

Autentické svědectví z první poloviny 12. století říká: "V burgundském kraji se mezi všemi evropskými způsoby mnišského života praktikuje jeden, který v svatosti a duchovní hodnotě převyšuje mnohé jiné... Postí se téměř nepřetržitě. Podle způsobu starých egyptských mnichů bydlí vždy jen v oddělených celách. Tam se nepřestávají oddávat mlčení, čtení, modlitbě, jakož i manuální práci, zejména přepisování knih. Na znamení z kostela vykonávají část kanonické modlitby. Na nešpory a ranní

chvály se všichni shromažďují v kostele. Od tohoto životního rytmu upouštějí v neděli a v některé sváteční dny. Tehdy všichni bez výjimky jedí ve společné jídelně jako mniši, kteří nežijí jako poustevníci, ale v komunitě. Jsou velmi soustředění, odříkávají obřady s očima sklopenýma k zemi a srdcem obráceným k nebi. Vážností svého chování, tónem hlasu a výrazem obličeje ukazují, že v nich je všechno - jak vnitřní, tak vnější člověk - pohlceno Bohem." Nebezpečí a nevýhody poustevny byly zmírněny komunitními prvky. Bruno nešel proti lidské přirozenosti, ale sledoval duchovní a lidskou přeměnu, návrat do stavu prvotní nevinnosti. Jen duchovní přátelství silných osobností dokázalo kontempletovat Písmo a nauku církevních otců, poznávat lásku, která chce být poznáním, žít Boží tajemství, stát se Božím člověkem. Na realizaci tohoto ideálu Bůh stvořil toto místo, zasvěcené Panně Marii a svatému Janu Křtiteli, kteří mají v kartuziánské spiritualitě přední místo. Kristus byl vzorem chování, o kterém píše Písmo, které bylo první Brunovou řeholí. Až pátý prior Kartouzy Guigou sepsal v letech 1121 - 1128 na naléhání biskupa Huga Consuetudines (Zvyklosti).

Římské a kalábrijské období

V roce 1089 Brunův bývalý žák papež Urban II. ho povolal do Říma jako rádce. Bruno už šest let žil v Kartouze. Zřejmě nikdy neměl v úmyslu založit řeholí, ale následující události k tomu přispěly. Kartouza prošla první krizí, protože s Brunem chtěli odejít i ostatní bratři, ačkoli jim Bruno slíbil modlitby a úmysl vrátit se, pokud to bude Boží vůle. Bratři se nakonec vrátili a do ochrany je vzal sám papež Urban II. Na papežském dvoře Bruno našel ještě větší zmatek, než před jakým kdysi utekl z Remese. I když mu papež vycházel maximálně vstříc, nemohl důsledně zachovávat řeholní zvyky. Podle papežovy vůle se měl stát arcibiskupem v Reggio, ale to odmítl. Urbanově politice to sice nevyhovovalo, ale jako mnich i přítel chápal Brunovo svědomí, proto ho uvolnil ze svých služeb. Nevíme, proč se Bruno nevrátil do Kartouzy. Papež jeho kroky nasměroval do Kalábrie, kde Bruno kolem roku 1094 v pustině La Torre (Turrus Eremus) zřídil mnišskou osadu Panny Marie podle vzoru Kartouzy. Bruno znovu našel samotu v poustevně Santa Maria, kde žil s latinskými a řeckými mnichy. Podle zachovaného předsmrtného

vyznání víry se předpokládá, že Bruno v Kalábrii kontemплоval o tajemství Božího otcovství, Eucharistie, vtělení a utrpení Krista a o tajemství Boží Matky Panny Marie. O posledním desetiletí jeho života neexistují žádné záznamy, protože je zničilo zemětřesení a válečné požáry. Po jeho smrti se tam rozvinuly dva kláštery: Santa Maria a San Stefano.

V roce 1514 otevřeli Brunův hrob a jeho ostatky vložili do relikviáře. Nikdy nebyl oficiálně kanonizován, ale papež Lev X. schválil 1. listopadu 1514 oficium pouze pro kartuziány na výroční den Brunova narození pro nebe a 17. února 1623 papež Řehoř XV. rozšířil kult na celou Církev.

Kartuziánské dědictví a nabídka

Bruno nikdy nechtěl založit řeholi, ale jeho duchovní odkaz byl takový inspirující, že vznikaly nové kláštery a prvotní La Grande Chartreuse se stala hlavním sídlem řehole. Podle Velké Kartouzy převzala pojmenování řehole i řeholní domy. Až pátý prior Velké Kartouzy Guigou († 1136) sepsal pravidla (Consuetudines) v duchu zakladatele, které jsou platné dodnes; vycházejí nejen z benediktinské, ale i cisterciácké tradice a schválil je v roce 1143 papež Inocenc II. jako Statuta Guidoni. Oficiální kartuziáni vznikli v roce 1128 a potvrzení

byly až papežem Alexandrem III. dne 2. září 1176; tentýž papež v roce 1164 udělil kartuziánům privilegium nezávislosti svých domů na místních biskupech. Počet kartuziánů nikdy nebyl vysoký, odhaduje se, že v době největšího rozkvětu na konci 14. století existovalo asi 200 Kartouz ve Francii, v Itálii, Anglii, Španělsku, Německu, Rakousku,

Čechách, na Balkáně a v Uhrách, mezi nimi i na Slovensku v Letanovicích (Lapis Refugio, Skala útočiště) a v Červeném Klášteře. Papež Inocenc XI. v roce 1688 řekl, že Kartouza nikdy nepotřebovala reformu, protože nikdy nebyla deformovaná. Jeden kartuziánský prior to řekl takto: "kartuzián je věčný." A jiný dodal: "Bůh sám je neměnný a věčně rozjímá, kartuziáni sedí u jeho nohou jako Marie v Betanii."

Bruno se snažil nejen odpoutat se od světa, ale zejména připoutat se k Bohu. A tady je jeho nabídka pro nás všechny: Pokud může člověk každý den strávit jen chvilku úsilím dosáhnout alespoň špetku toho klidu, který svět nemůže dát; přiblížením se v kontemplaci Bohu, může být užitek pro duši a duchovní

i tělesnou pohodu nesmírný. Nemělo by být těžké osvobodit se během dne z času na čas od běžných povinností a pozvednout srdce k Bohu například slovy žalmisty a vytvořit si onu vnitřní samotu, která poskytuje prostor pro hlas nadpřirozena. Klid a mlčení jsou totožné: klid se rodí z mlčení, protože mlčení je práh, na kterém se duše setkává s Bohem.

(podle KN)

Jaká jsou nebezpečí Halloweenu pro naše děti?

Vaše otázka: Chci se zeptat ohledně Halloweenu. Jak mám argumentovat rodičům, škole, aby nevyřezávali dýně, aby nekupovali masky? Jaký je smysl toho všeho?

Odpovídá exorcista o. Matuš Marcin:

Odpovím tak, jak to vnímá Mezinárodní asociace exorcistů v Římě, které jsem členem. Byl jsem v Římě na fakultě Regina Apostolorum, na kurzu pro exorcisty začínající i ty pokročilé, který vede Francesco Bamonte, následovník Gabriela Amortha na pozici předsedy této asociace a také na pozici hlavního exorcisty římské diecéze. I tato problematika tam byla několikrát z různých stran prezentována,

avšak vždy s negativním závěrem. Halloween jako takový asociace exorcistů považuje za velmi škodlivý a nebezpečný pro křesťany. Podobně jsme se shodli i my slovenští exorcisté a kněží věnující se modlitbám osvobození na svém třetím setkání v Mariance, kde jsme vyjádřili své negativní zkušenosti a obavy z tohoto pohanského a okultního svátku, který se z nevědomosti a lehkováznosti velmi rozšířil i mezi křesťany. Shodli jsme se na tom, aby byla co nejdříve přeložena a na Slovensku vydána odborná publikace ohledně Halloweenu,

kteřou doporučovala na svých konferencích Mezinárodní asociace exorcistů v Římě. Aby v první řadě kněží ale i celá křesťanská obec jsme měli důvěryhodné informace ohledně tohoto pohanského a velmi škodlivého svátku, který s oblibou milují věštcí, kouzelníci, mágové a satanisté. Např. zakladatel satanistické církve v USA Anton Szandor LaVey se takto vyjádřil: "Dva hlavní svátky, HALLOWEEN a Walpurgisnacht, slaví satanská církev." Slavná čarodějnice Doreen Valiente zase vydává takové svědectví: "Halloween je jedním ze čtyř velkých sabatů čarodějnic, o nichž všichni slyšeli. Pro čarodějnice je Halloween vážnou příležitostí, která se ale vesele oslavuje." Jiná známá čarodějka říká: Margot Adler "Všechny velké festivaly pohanství, ať se nacházejí kdekoli, korespondují se slunovraty, rovnodennosti a jinými přirozenými ročními cykly života. Většina z nich dnes zůstává více - méně maskovaná jako ... květnový den (Beltane), den díkůvzdání (Harvest Home), Halloween (Samhain) ..." Čarodějnice - Sharon Graham: "Salem (Massachusetts) je mekka, zejména kolem Samhainu (Halloween). Je to náš svátek, náš nový rok a mnoho čarodějnic sem přichází z celého světa." Muzeum woodoo v New Orleans nabízí speciální rituál Halloweenu, ve kterém lidé mohou vidět skutečné voodoo rituály. Už jen z tohoto krátkého pohledu je zřejmé, že čarodějnice a satanisté

milují Halloween. Kolem tohoto ročního období dostávají velké mediální pokrytí. Je to pro ně dobrá reklama, která je zobrazuje v příznivém světle. Kromě toho Halloween vyvolává zájem o "řemeslo" a je vhodný pro účely náboru. Navzdory mediální kampani, která se snaží vykreslit Halloween jako neškodný, tradiční a křesťanství neodporující svátek, přece jen si třeba uvědomit, že moderní čarodějnice a satanisté stále uctívají démonské bohy a bohyně, kouzla, praktikují bizarní a nemorální sexuální rituály a orgie a někteří jednotlivci a skupiny nabízejí dokonce těmto zlým duchům zvířecí a lidské oběti. Textet Marrs, známý výzkumník New Age, řekl o aktivitách čarodějnic na Halloween: "Náš vlastní výzkum potvrzuje, že v tuto nesvatou noc [Halloween] se čarodějnické sabaty setkávají, pijí, tančí, vyslovují kletby a kouzla, zaklínají duchy, praktikují sexuální orgie, navádějí nové členy obětovat zvířecí a lidské oběti. Je zřejmé, že

Halloween je náboženská oslava, ale určitě ne křesťanská oslava. Byl a stále je svátkem čarodějnic, satanistů a okultistů. Pečlivě si přečtete následující slova bývalého velekněze v keltské tradici Wicca - "Halloween je čistě a absolutně špatný a neexistuje nic, co bychom kdy udělali nebo neudělali, co by ho udělalo

přijatelným pro Pána Ježíše." Myslím že všem rozumným křesťanům tato vyjádření stačí na to, aby se od Halloweenu jasným způsobem distancovali a chránili před tímto pohanstvím a okultismem zvláště své děti, které ještě nemají jasné poznání v těchto věcech. Zvláště vyzývám křesťanské a katolické pedagogy,

vychovatele či ředitele škol, zaměstnance kultury a médií, všechny ty, kteří mohou ovlivňovat veřejné mínění, aby k tomuto problému přistoupili zodpovědně a chránili zvláště děti před touto formou okultismu a magie. Nevymlouvejme se, že jde jen o neškodné dýně, masky, či dětinské žerty. Neotvírajme dětem vstupní brány do satanismu. Pamatujete si ještě svědectví těžko posedlého Itala Francesca Vaiasusa, napsal knihu, ve které vypráví o své minulosti, když ho jako dítě jeho teta čarodějnice vzala na obřad satanistů? Navštívil i Slovensko. Vyšla jeho kniha Posedlý ďáblem, kde popisuje všechny své problémy s tím spojené. Jako dítě si ani neuvědomoval, kde byl a co s ním dělali. Podle italského exorcisty Alda Buonaiuta, autora odborné publikace o Halloweenu, kterou doporučuje i Mezinárodní asociace exorcistů v Římě, v posledních letech prudce vzrostl počet démonických posedlostí. Lze to podle něj připsat i oslavám Halloweenu. Tísňová linka Mezinárodní asociace exorcistů přijímá stovky telefonátů od rodičů, kteří se na ni obracejí s obavami, že jejich dítě propadlo okultismu. V období před 31. říjnem se počet volání vyšplhá i na čtyřicet za den. "Mnozí jsou přesvědčeni o tom, že v případě Halloweenu jde jen o nevinnou zábavu v maskách. Ve skutečnosti je ale mnohem nebezpečnější. Spojuje se se škodlivými rituály, jejichž součástí jsou zvířecí oběti, znesvěcování hřbitovů a vyhrabávání kostí z hrobů mrtvých," upozorňuje Buonaiuto. Dodal, že někteří chápou Halloween jak příležitost upsat se okultismu. Pro mnohé okultní sekty je to čas náborů nových členů. "Otevírají se tím dveře ďáblu. Proto bychom neměli tento problém bagatelizovat."

Milánský arcibiskup kardinál Carlo Maria Martini kritizoval rostoucí trend oslavovat Halloween i v katolických zemích. Řekl: "Halloween je svátek, který je naší tradici cizí" a vyzval katolíky, aby na svátky Všech svatých a Vzpomínku na zesnulé pěstovali tradiční úctu k zemřelým návštěvou hrobů a obnovovali víru ve vzkříšení. (TK KBS) Biskupové Anglie a Walesu přišli s výzvou, abychom my všichni dopomohli znovu objevit pravý smysl křesťanské slavnosti Všech svatých. Jde o aktivitu, která je zaměřena proti okultistickému svátku "Halloween", který se stal komerční záležitostí i v tradičně katolických zemích. Osvětlování dýní, masky čarodějnic či strašidel se stalo dobrým obchodem. "Halloween" se stal po Vánocích a Velikonocích ekonomicky nejvýnosnějším svátkem. Britští věřící jsou vyzváni k oslavě vigilie této slavnosti účastí na mši a adorací Nejsvětější svátosti. Děti se mohou převléci za svaté, nebo si obléci bílý oděv na znak své věrnosti Kristu, který je Světlem světa. Zvu a vyzývám i kněze, aby o tomto tématu promluvili během kázání ještě před samotným Halloweenem a aby během svátků Všech svatých připravili důstojný tradiční katolický program, skutečnou oslavu všech svatých. Ať jsou to oslavy nebe, světla, dobra, lásky a pravdy. Pamatujme že jen Ježíš je Cesta, Pravda a Život. Svatí si tou cestou už prošli a dnes nám nádherným způsobem pomáhají v našem každodenním životě a také mně jako exorcistovi při vyhánění toho Zlého. Mohl bych hodiny vyprávět, jak na přímlyvu svatých či blahoslavených démoni křičeli strachem a báli se dotyku relikvií, či jejich přímlyvy. Svatí jsou Božími dětmi a v tyto dny bychom měli naše děti učit jak se stát svatými, vysvětlovat jim proč bychom se měli stát svatými. Přiblížit jim životy svatých, pomáhat jim poznat a naučit uctívat si relikvie svatých, jejich obrazy, ikony, sochy, naučit je jak se ke nim modlit, jak je vzývat, jak je poznat. Bude to ta nejlepší katecheze a evangelizace, na kterou nezapomenou a která přinese ovoce Ducha do jejich života...

(podle KN)

Neviditelní Boží služebníci, kteří plní jeho vůli

Liturgie nám 29. září každoročně připomíná tři svaté archanděly: Michaela, Gabriela a Rafaela. Tyto neviditelné Boží anděly známe z Písma svatého a pro náš život mají velký význam. Jsou to poslové, kteří dokonale plní vůli Boha.

Etymologický význam slova anděl pochází z řeckého slova *angelos* a znamená posel. Svatý Augustin říká: "Anděl je název služby, ne přirozenosti. Pokud se ptáš na jméno této přirozenosti, je to duch; pokud se ptáš na službu, je to anděl."

Název anděl vyjadřuje povahu služby, kterou jim určil láskyplný Bůh ke spáse lidského pokolení. O tom svědčí i apoštol Pavel, když říká: "Což není každý anděl jen duchem, vyslaným k službě těm, kdo mají dojit spasení?" (Žid 1, 14). Katechismus Katolické církve definuje anděly: "Jako bytosti čistě duchové mají rozum a vůli: jsou to bytosti osobní a nesmrtelné. Všechny viditelné tvory převyšují dokonalostí, jak o tom svědčí lesk jejich slávy." (KKC 330).

Od svatého Řehoře Velikého pochází známá věta: "Existence andělů a archandělů dosvědčuje téměř každá stránka Písma." Alespoň stručně si připomeňme některá místa z Písma svatého, které zmiňují anděly: Andělé jsou přítomni již od stvoření (srov. Job 38, 7) a v průběhu celých dějin spásy, zdaleka i zblízka slouží Božímu plánu různými způsoby: zavírají pozemský ráj (srov. Gn 3, 24); chrání Lota, když ho s jeho rodinou vyvádějí ze Sodomy (srov. Gn 19, 1-23); zachraňují Agar a její dítě (srov. Gn 21, 17); zadržují Abrahamovi ruku, když chce obětovat svého syna Izáka (srov. Gn 22, 11); vedou Boží lid (srov. Ex 23, 20-23); zvěstují narození (srov. Sdc 13) a povolání (srov. Sdc 6, 11-24; Iz 6, 6); pomáhají prorokům (srov. 1 Král 19, 5). Anděl Gabriel zvěstuje narození Jana Křtitele i samotného Ježíše (srov. Lk 1, 11.26). Když Bůh "uvádí prvorozeného na svět, říká: „Ať se mu klanějí všichni Boží andělé“" (Žid 1, 6).

Od svatého Řehoře Velikého pochází známá věta: "Existence andělů a archandělů dosvědčuje téměř každá stránka Písma." Alespoň stručně si připomeňme některá místa z Písma svatého, které zmiňují anděly: Andělé jsou přítomni již od stvoření (srov. Job 38, 7) a v průběhu celých dějin spásy, zdaleka i zblízka slouží Božímu plánu různými způsoby: zavírají pozemský ráj (srov. Gn 3, 24); chrání Lota, když ho s jeho rodinou vyvádějí ze Sodomy (srov. Gn 19, 1-23); zachraňují Agar a její dítě (srov. Gn 21, 17); zadržují Abrahamovi ruku, když chce obětovat svého syna Izáka (srov. Gn 22, 11); vedou Boží lid (srov. Ex 23, 20-23); zvěstují narození (srov. Sdc 13) a povolání (srov. Sdc 6, 11-24; Iz 6, 6); pomáhají prorokům (srov. 1 Král 19, 5). Anděl Gabriel zvěstuje narození Jana Křtitele i samotného Ježíše (srov. Lk 1, 11.26). Když Bůh "uvádí prvorozeného na svět, říká: „Ať se mu klanějí všichni Boží andělé“" (Žid 1, 6).

V popisu Kristova narození se zmiňují nebeské zástupy, které velebí Boha (srov. Lk 2, 13-14). Jejich chvalozpěv při Kristově narození nepřestává zaznívat v oslavném zpěvu Církve, která se ve své liturgii připojuje k andělům, aby se klaněla přesvatému Bohu.

V Novém zákoně andělé ochraňují Ježíšovo dětství (srov. Mt 1, 20; 2, 13.19); konají služby Ježíši na poušti (srov. Mk 1, 13; Mt 4, 11); posilují ho ve smrtelné úzkosti (srov. Lk 22, 43) a mohli by ho vysvobodit z rukou nepřátel (srov. Mt 26, 53), jako kdysi vysvobodili Izrael (srov. 2 Mach 10, 29-30; 11, 8). Andělé i evangelizují, když oznamují dobrou zvěst o Kristově vtělení (srov. Lk 2, 8-14) a zmrtvýchvstání (srov. Mk 16, 5-7). Budou při Kristově návratu, který oznamují (srov. Sk 1, 10-11) a budou mu přisluhovat při soudu (srov. Mt 13, 41; 24, 31; Lk 12, 8-9).

Pouvažujme nyní o třech svatých archandělech: Michaelovi, Gabrielovi a Rafaelovi, neviditelných Božích poslech, jak nám je popisuje Písmo.

Archanděl Michael – Kdo jako Bůh

Svatý Michael je jedním z hlavních andělů. Římská liturgie svatého Michaela, archanděla, nazývá "Princeps militiae coelestis, quem honorificant angelorum cives" - vůdce nebeských vojsk, jehož ctí zástupy andělů. Znázorňuje se jako anděl v brnění, který zápasí s ďáblem, majíce v ruce kopí nebo meč, případně váhy. Je patronem vojáků, výrobců vah, umírajících.

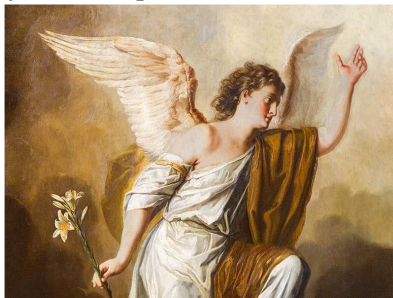
Překlad jeho jména je vlastně bojový výkřik dobrých andělů "Kdo jako Bůh?" V boji proti satanovi a jeho andělům. Svatý Michael se několikrát zmiňuje v Písmu svatém. Poprvé je to v knize proroka Daniela: "Jedenadvacet dnů se ale proti mně stavěl kníže perského království, než mi přišel na pomoc Michael, jeden z předních knížat. Zdržel jsem se tedy u perských králů. Brzy se totiž musím vrátit, abych bojoval s knížetem Persie, a potom přijde ještě kníže Řecka.

Nuže, musím ti oznámit, co je zapsáno v Knize pravdy. Nikdo však se mnou nespojil síly v boji proti nim, jedině Michael, váš kníže." (Dan 10, 13.20b-21b). Opět se zmiňuje v Knize proroka Daniela: "V tom čase povstane Michael, veliký

kníže a tvého lidu ochránce." (Dan 12, 1). Svatý apoštol Juda ho také zmiňuje ve svém krátkém listě: "Přítom ani archanděl Michael, když se s ďáblem přel o Mojžíšovo tělo, neodvážil se vynést potupný rozsudek, ale řekl: ‚Ztrestej tě Hospodin!‘" (Jud 9). Je to narážka na starou židovskou tradici dialogu mezi archandělem Michaelem a satanem o Mojžíšovo tělo, která se nachází v apokryfním spise Nanebevzetí Mojžíše. Podle ní archanděl Michael ukryl Mojžíšův hrob. Satan ho odhalil a chtěl svést židovský národ ke hříchu tím, že by se začali klanět Mojžíšovi jako svému hrdinovi. Podle dalšího apokryfního spisu Zjevení Mojžíše archanděl Michael rovněž hlídal tělo první ženy Evy. Po čtvrté a naposled se jméno svatého Michaala vzpomíná v Knize zjevení: "V nebi nastal boj: Michael a jeho andělé bojovali s drakem. A drak bojoval, i jeho andělé, ale nic nezmohli. Na nebi už se pro ně nenašlo místo" (Zj 12, 7-8).

Archanděl Gabriel – Boží síla

Svátek svatého archanděla Gabriela se před liturgickou reformou slavil 24. března. Archanděl Gabriel se znázorňuje jako Boží posel s lilií v ruce. Je patronem pošťáků, zpravodajů, filatelistů. Anděla Gabriela poslal Bůh do galilejského města Nazaret, aby zvěstoval panně zasnoubené Josefovi, že se má stát Matkou Božího Syna, Matkou Mesiáše. Anděl jí řekl: "Neboj se, Marie, vždyť jsi našla milost u Boha! Hle, počneš, porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký, bude nazýván Synem Nejvyššího a Hospodin, náš Bůh, mu dá trůn jeho otce Davida. Bude navěky kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování bude bez konce." (Lk 1, 30-33). Vidíme anděla Gabriela, který oznamuje důležitou radostnou skutečnost, že Bůh se stane člověkem, že vezme na sebe lidské tělo, aby nás vykoupil. Později, již při samotném narození Pána Ježíše, Hospodinův posel zastavil u pastýřů, které ozářila Hospodinova sláva a zvěstoval jim velkou radost, že se narodil Spasitel, Kristus Pán (srov. Lk 2, 9-11). Evangelista Lukáš dále pokračuje: "A s tím andělem se hned objevilo množství nebeských zástupů takto chválicích Boha: ‚Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.‘" (Lk 2, 13-14). Andělé, kteří oslavují, velebí a chválí Boha, jsou příkladem i pro člověka, který má Bohu děkovat za dary a chválit ho za velké věci, které učinil v jeho životě na jeho spásu.

Anděl Gabriel se může označit jako anděl vtělení, posel, který oznamuje poselství.

Ať i my máme vždy na paměti, abychom Božím slovu správně rozuměli, jím se řídili a dělali, co od nás žádá Pán.

Archanděl Rafael – Boží lék

Svátek svatého archanděla Rafaela byl pro celou Církev nařízený až v roce 1921. Ale úcta k němu je velmi stará. Jeho svátek se kdysi slavil 24. října, ale v obnoveném církevním kalendáři se slaví spolu se svátkem svatých archandělů Michaela a Gabriela 29. září. Je patronem nemocných, lékárníků, farmaceutů.

Archanděl Rafael se zmiňuje pouze v starozákonní Knize Tobíáš. Kniha vypráví o Židech, konkrétně o potomcích z kmene Neftalí, které vzal do asyrského zajetí král Tiglatpilesar III. (745-722 př. Kr.). Kniha popisuje životní příběh člověka jménem Tobíáš a jeho syna Tobíáše, kterým významně pomáhal právě archanděl Rafael. Když si Tobíáš hledal vhodného průvodce na cestu do Médie k člo-

věku jménem Gabael, potkal Rafaela, ale nevěděl, že je to anděl (srov. Tob 5, 4-5). Přivedl ho k otci, ten souhlasil, a tak se vydali na cestu. Zastavili se u příbuzného Raguela, jehož dceru si Tobíáš vzal za manželku. Rafael ji osvobodil od zlého ducha, který ji trápil. Když se vrátili domů, Rafael uzdravil i starého Tobíáše ze slepoty (srov. Tob 5, 10-11). Obě uzdravení se udály za pomoci mladého Tobíáše, kterému Rafael přikázal chytit v řece rybu, vykuchat ji, vzít z ní žluč, srdce a játra. Ostatní měl zahodit. Na rozkaz Rafaela Tobíáš vložil rybí srdce a játra na žhavé ohniště. Tehdy d'ábel odešel a Rafael ho spoutal. Doma Tobíáš potřel otci žlučí oči a otci se vrátil zrak. Když mu starý Tobíáš děkoval, chtěl mu dát polovinu svého majetku. Rafael jemu a jeho synovi řekl: "Dobrořečte Bohu a velebte ho před vším, co žije, za dobra, které vám prokázal; velebte a opěvujte jeho jméno. Když ses modlil ty a Sára, já jsem přednášel vzpomínku vaší modlitby před Pánovu slávu. A Bůh mě opět poslal, abych uzdravil tebe i tvou nevěstu Sáru. Já jsem Rafael, jeden ze sedmi andělů, kteří jsou vždy připraveni předstoupit před Pánovu slávu. Já vystupuji k tomu,

který mě poslal. A vy toto všechno, co se vám přihodilo, napište. Pak se vznesl nahoru. Když vstali, už ho nemohli vidět" (Tob 12, 6.12.14-15.20-21).

Svatého archanděla Rafaela lze označit jako Boží lék, jehož prostřednictvím Bůh uzdravuje. Prosme ho, aby i nás doprovázel na našich životních cestách a aby nám otevíral duchovní zrak, tak jak ho otvíral Tobiašovi, a ať vlévá balzám do našich ran po hříchu. Prosme, ať je naším ochráncem před zlem a ať nám pomůže překonat ducha hněvu, nenávisti a pýchy.

(podle KN)

Kostelník – kdo jej do služby stanoví a co dělá

Kostelník je správcem domu Božího, který v této souvislosti vykonává mnoho činností. V současnosti má možnost zúčastnit se formačních setkání určených pro ty, co ve farnostech vykonávají konkrétní služby, na internetu jim však chybí webová stránka.

Vážená redakce,

napište prosím o úloze kostelníka, kdo ho touto službou pověřuje a co je náplní jeho práce. Kněží, ministranti či varhaníci mají na internetu své webové stránky, kostelníci však takovou stránku zatím nemají, ačkoli obětavě pracují v kostele a kolem něj. Děkuji.

Jan

Milý Jane,

služba kostelníka je posvátná, neboť kostelník je strážcem a správcem Božího domu, který má často i uměleckou a památkovou hodnotu. Jeho práce vychází z úkolů, které jsou svěřeny laikům jako členům Církve. Do této služby ho jmenuje farář farnosti, neboť jedině jemu přísluší řídicí úloha, která mu byla svěřena při převzetí úřadu.

Úlohu kostelníka plní odpovědná osoba, která se stará o kostel, stará se o čistotu a údržbu chrámu a vykonává různé drobné činnosti spojené s bohoslužbou. Rovněž udržuje v pořádku bohoslužebné předměty a sakristii. Mezi jeho důležité vlastnosti patří rozumnost, bezúhonnost, spravedlnost, ochota a diskrétnost. Kostelník však není ten, kdo ze sakristie pouze něco vynese a po mši to tam zase odnese, ale plní několik úkolů:

- otevírá a zavírá kostel, a to nejen na mši, ale i na různé aktivity, které se v kostele konají (pobožnosti, koncerty a podobně) a na kterých je přítomen, pokud se nedohodne s farářem jiná osoba;
- připravuje věci potřebné ke slavení mše – roucha, obětní dary, oltář, svíce, liturgické knihy a další;
- zabezpečuje čistotu chrámu, bohoslužebných předmětů, mešních rouch a jiných paramentů;
- stará se o výzdobu v kostele, pokud tím není pověřena jiná osoba;
- dbá o dobré ozvučení kostela během bohoslužeb, i o osvětlení sakrálního prostoru;
- asistuje v kostele, pokud chybí ministranti;
- má na starosti vyzvánění podle zažitých zvyklostí ve farnosti;
- zabezpečuje úpravu okolí chrámu, případně jiných sakrálních objektů;
- je nápomocný knězi ve farnosti v záležitostech, o které ho kněz požádá.

Z uvedených činností vyplývá, že kostelník by je měl provádět i za pomoci ostatních věřících.

Co se týče internetových stránek o službě kostelníka, nevím, že by takové v češtině existovaly. Zatím u nás vyšla pouze jedna praktická příručka pro kostelníky: *Kostelník*, kterou vydala Matice Cyrilometodějská (Olomouc 2010). V některých diecézích liturgická komise v určitých intervalech nabízí formační setkání pro kostelníky, respektive jednotlivé farnosti nabízejí duchovní cvičení nebo obnovy pro věřící, kteří vykonávají určité služby ve farnosti. Vhodné je, aby i kostelník tyto možnosti využil a duchovně rostl.

Kostel má být pro kostelníka nejen pracovištěm, ale zejména místem modlitby. Jeho první kroky v chrámu by měly směřovat k svatostánku, kde se má "hlásit" do služby svého Pána, budovat si k němu osobní vztah a posilovat motivaci své služby, která není možná bez duchovního a svátostného života. Kostelník je v jistém slova smyslu reprezentantem Církve, a proto by měl žít spořádaným životem, mít v úctě kněze i věřící a požívat úctu. Přeji všem čtenářům, aby si služby kostelníka vážili, a pokud ji sami vykonávají, aby ji vždy pokládali za službu nejvyššímu Pánu.

(podle KN)

Mohou ženy v některých případech pronést homilii?

Mohou ženy v některých případech pronést homilii? Dokumenty Církve dávají možnost, aby za určitých podmínek a okolností mohli kázat i laici, avšak nikdy ne během liturgie, tedy ani během mše.

Vážená redakce,

v médiích zazněla zpráva o otázce přístupu žen k trvalému jáhenství, jak to bylo v prvotní církvi. V souvislosti s tímto bych se chtěl zeptat, zda by mohly ženy ve farnosti, například řeholní sestry nebo katechetky, pronést homilii během mše. Nebo může vůbec žena říci "duchovní slovo" v kostele? Děkuji za odpověď.

Jan

Milý Jane,

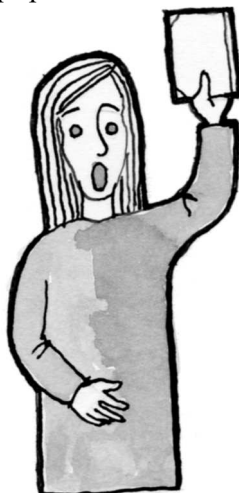
homilie je součástí liturgie a je nezbytná pro zvelebení křesťanského života. Má být výkladem některého bodu Písma nebo jiného textu ordinaria nebo propria mše dne s ohledem na slavené tajemství nebo na zvláštní potřeby posluchačů. Jak zdůrazňuje několik dokumentů Církve (Kodex kanonického práva, kán. 767, § 1; Všeobecné směrnice Římského misálu, bod 66), homilii během liturgie pronáší biskup, kněz nebo jáhen. Nikdy nelze svěřit homilii laikovi. Instrukce Redemptionis sacramentum z roku 2004 v bodech 64-66 podává obsírněji vysvětlení: "Je třeba pamatovat, že podle kán. 767, § 1 se pokládá za zrušenou

každá předchozí norma, která připouštěla, že homilii mohou mít při slavení Eucharistie i nevysvěcení věřící. Tato praxe je však nepřipustná a nesmí se dovolit na základě žádného zvyku. Zákaz připustit laiky ke kázání během mše platí i pro seminaristy, pro posluchače teologie i pro ty, kteří přijali službu takzvaných pastoračních pomocníků, jakož i pro jakýkoliv druh, kroužek, spolek nebo sdružení laiků."

Na druhé straně dokumenty Církve dávají možnost, aby za určitých podmínek a okolností mohli kázat i laici, avšak nikdy ne během liturgie, tedy ani během mše.

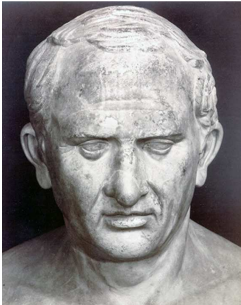
Čili je třeba rozlišovat dvě věci, a to homilii, která je součástí liturgie, a může ji říci pouze vysvěcený služebník Církve; a jinou formu kázání, která není součástí posvátné liturgie. Kodex kanonického práva (kán. 766) definuje následující: "Podle předpisů biskupské konference a při zachování kán. 767, § 1 na kázání v kostele nebo v kapli lze připustit laiky, pokud se ukáže, že je to v jistých okolnostech nezbytné nebo v jednotlivých případech užitečné." Dokument Pokyny k řešení některých otázek spolupráce laických věřících, zaměřené na kněžskou službu (čl. 2) vysvětluje, že jde o zvláštní právo biskupů pověřovat kázat laiky. Čili nejde o vlastní právo laiků. Podmínky uvedené v kán. 766, na základě kterých lze dovolit laikům kázat, jasně ukazují, že zde jde o výjimečné případy. Vždy je třeba postupovat podle předpisů biskupské konference, prozkoumaných Apoštolským stolcem, které uvádějí kritéria pro diecézní biskupy a které jim mají pomáhat správně usuzovat "o potřebě" nebo "o užitečnosti" povolit v jistých případech kázat laikům. Jde zejména o případy, kdy se za jistých okolností pro omezený počet posvátných služebníků na některých místech může vyskytnout pravidelná potřeba dovolit nevysvěceným věřícím říci kázání, nikdy však ne během liturgie.

Zároveň však dokumenty zdůrazňují, že takové povolení se vždy dává ze zvláštních důvodů užitečnosti a pouze v jednotlivých případech, což se však nemůže změnit na běžnou záležitost ani se nesmí chápat jako hodnověrné povýšení laikátu.

(podle KN)

Oni takto a jak ty?

Marcus Tullius Cicero
106-43 př.K.

Římský řečník, republikánský politik, filosof a spisovatel.

Boží bytí je tak jisté, že bych skoro tvrdil, že nemají lidský rozum ti, co ho popírají.

Francis Bacon
1561-1626

Anglický filosof, vědec, historik a politik, propagátor vědeckého experimentu.

Trocha filosofie od Boha vzdaluje, hodně filosofie k němu přivádí.

Immanuel Kant
1724-1804

Německý filosof, jeden z nejvýznamnějších evropských myslitelů a poslední z představitelů osvícenství.

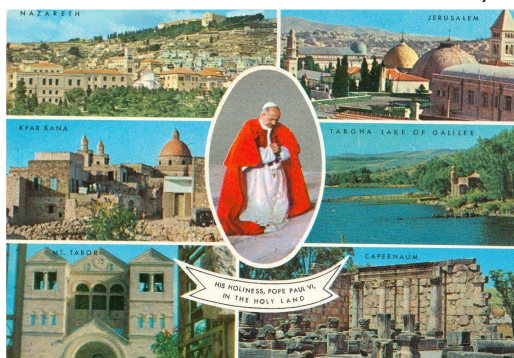
Rozum se právem vzpírá myšlence, že všechno se děje náhodou. - Dvě věci (skutečnosti) naplňují mysl obdivem a úctou: hvězdná obloha nad námi a mravní zákon v nás.

Vyprávěj mi o Bibli

PÁTÉ EVANGELIUM

V lednu 1964 Pavel VI., Jako vůbec první papež od dob apoštola Petra, navštívil Svatou zemi. Šlo o historickou událost, když po více než 1900 letech noha

papeže vstoupila do země, kde se narodil, žil, zemřel a vstal z mrtvých Ježíš Kristus a kde se zrodila Církev. Byl to právě dnes už svatý Pavel VI., který přirovnal svou pouť do Svaté země k četbě "pátého evangelia", kterým myslel krajinu starozákonních patriarchů, králů a proroků, ale pro nás křesťany především krajinu, kte-

rou svou přítomností posvětil Ježíš Kristus. Strávit alespoň několik dní v této zemi, poznat její geografii, historii, kulturu, napomáhá lépe porozumět Písmu svatému. Poutníci, kteří navštívili Svatou zemi, dosvědčí, že po návratu lépe a pozorněji čtou zejména novozákonní evangelia.

Ze širšího hlediska se biblické dějiny Svaté země spojují se zeměmi, které dnes představují Jordánsko, Egypt, Sýrie a Libanon. Avšak v užším smyslu se označení "Svatá země" nejčastěji spojuje se současným státem Izraelem a s územím, které se v současnosti nazývá "palestinská samospráva". Právě výše jmenované státy tvoří sousední země Izraele.

Můj první kontakt s Izraelem byl 28. září 2000. V tento den jsem přijel do kláštera Flagellazione, který se nachází na Via Dolorosa. V malém nádvoří jsou dva kostely - Kostel bičování a Kostel odsouzení Pána Ježíše - a poutníci zde začínají pobožnost křížové cesty. Zároveň je to i sídlo Fakulty biblických věd

a archeologie. Na čtyři roky se tento klášter a škola staly mým domovem, který natrvalo ovlivnil mé další směřování.

Vraťme se však k základnímu popisu krajiny. Přirozenou hranicí na celém západě je pobřeží Středozemního moře. Na celém východě je to tektonický zlom, který ze severu přichází z Turecka přes Sýrii, pokračuje údolím řeky Jordán, který ústí do Mrtvého moře. Na severu tvoří hranici pohoří Hermon a na jihu je to Sinajský poloostrov.

Jordán je nejdůležitější řekou, s níž se spojují několik biblické události, například přechod do země kenaanské pod vedením Jozua, ale především křest Ježíše Janem Křtitelem. Jordán pramení na severu na úpatí pohoří Hermon. Má tři hlavní prameny. Název řeky pochází z hebrejského slovesa "jarad", což znamená "sestupovat", protože řeka prochází již zmíněným tektonickým zlomem. Postupně sestupuje z nadmořské výšky 700 metrů nad hladinou Středozemního moře a nejdříve se vlévá do Galilejského jezera, jehož hladina leží 211 metrů pod hladinou Středozemního moře. Jezero se v Novém zákoně nazývá i Genezaretské (podle vesničky Genezaret) nebo Tiberiadské jezero (podle města Tiberias). V moderní hebrejštině se obvykle nazývá Kinneret - harfa - pro svůj tvar, který je podobný tomuto hudebnímu nástroji. Je dlouhé asi 21 km a široké 12 km a dosahuje hloubky až 40 metrů. Na jižním okraji jezera Jordán pokračuje dále ve svém toku. Celkově Jordán přejde od pramene po ústí délku přibližně 300 km, až nakonec vtéká do Mrtvého moře, které je s nadmořskou výškou 403 metrů pod hladinou Středozemního moře nejnižše položeným místem na naší planetě. Mrtvé moře dosahuje desetinásobně větší slanosti vody oproti běžné mořské vodě, což znemožňuje život rostlinám a živočichům.

Vzpomínám si na velmi výstižné přirovnání svého profesora františkána Pietra Kaswaldera (1952 - 2014). Učil mě exegezi Starého zákona, byl archeologem a mívali jsme s ním exkurze po Izraeli, Jordánsku a na Sinaj. Po skončení studia

Jeruzalém

mě několikrát navštívil na Slovensku a měl i biblické přednášky na našich teologických fakultách. Vážil jsem si ho a oblíbil, protože náš vztah učitele a žáka se změnil na přátelský vztah kolegů – biblistů. Pietro použil srovnání mezi Galilejským jezerem a Mrtvým mořem. Do Galilejského jezera nejen vtéká, ale i vytéká Jordán, zatímco do

Mrtvého moře jen vtékají řeky, ale žádná z něj nevytéká. Sobecký člověk jen přijímá, nic nedává, je vnitřně mrtvý. Jen člověk, který dokáže nejen přijímat, ale i dávat, je vnitřně živý. Vidíme, že i geografie může mít duchovní rozměr.

Svatou zemi můžeme členit ve vertikálním (sever - jih), jakož i v horizontálním (západ - východ) směru. Ve vertikálním členění jde o čtyři pásy. První tvoří nížina kolem Středozemního moře, která je velmi úrodná. Leží tu druhé největší město Izraele Tel Aviv, který má přibližně 400 000 obyvatel.

Druhý pás tvoří na severu Galilejská vrchovina, pak samařská vrchovina, kterou od Galilejské odděluje velmi úrodné Jizreelské údolí. Na jeho západní straně je pohoří Karmel, které je známé působením proroka Eliáše. Na jeho úpatí leží moderní město Haifa s přibližně 270 000 obyvateli. Na východní straně Jizreelského údolí se tyčí hora Tábor (588 metrů), kterou křesťanská tradice spojuje s událostí Pánova proměňování. Dále na jih vystupuje Judská vrchovina, kde leží město Jeruzalém, které má v současnosti přibližně 780 000 obyvatel a je největším městem v Izraeli. Postupně na jih se terén snižuje do pusté oblasti, která se nazývá Negev.

Třetím pásem ve vertikálním členění je již zmíněný tektonický zlom, kterým prochází řeka Jordán. Šířka jordánského údolí se mění od 3 km na severu do 20 km při ústí do Mrtvého moře. Zlom dále pokračuje jižně suchým údolím pod Mrtvým mořem, které se jmenuje Arava, a směřuje do Akabského zálivu, který je součástí Rudého moře, kde leží známé letoviště Eilat s přibližně 50 000 obyvateli.

Konečně čtvrtým pásem je území na druhé straně Jordánu. Tvoří ho rozsáhlá náhorní rovina, která je občas přerušena vodními toky Jarmúk a Jaboku, které se vlévají do Jordánu, a řekou Arnon, která se vlévá přímo

Nazaret

do Mrtvého moře. Tato část je biblickým územím zemi, které se v Písmu vzpomínají jako Amon, Moab a Edom.

Při horizontálním členění se na severu nachází oblast, která se jmenuje Galilea. Byla místem Ježíšovy veřejné činnosti. Nacházejí se zde biblická města Nazaret, Kafarnaum, Betsaida, Kána, hora blahoslavenství, hora Tábor, místo zázračného rozmnožení chlebě atd.

Druhou oblastí je Samaří, kterou v dobách Ježíše Krista obývali Samaritáni, se kterými se Židé neseťkávali. Nachází se zde Jakubova studna u biblického města Sichem, hora Gerizim atd.

Třetí oblastí je Judsko, ve kterém leží biblický Jeruzalém, Betlém, Betanie, Jericho, Betfage atd. Ve vzdálenosti jen asi 50 km od Jeruzaléma leží známá archeologická lokalita Kumrán. Pozornost vyvolaly starobylé svitky, které se od roku 1947 postupně našly v skalnatých horách kolem Kumránu. Vzpomínám si na seminář o archeologii Kumránu, který jsem absolvoval na École biblique et archéologique v Jeruzalémě. Jde o vůbec nejstarší biblickou školu ve Svaté zemi, která vznikla v roce 1890. Založil ji Marie-Joseph Lagrange (1855 - 1938), u kterého právě probíhá proces jeho blahořečení. Nachází se jen asi 20 minut chůze od Fakulty biblických věd a archeologie, kde jsem studoval. Seminář vedl

archeolog, dominikán Jean-Baptiste Humbert (nar. 1940), který byl známý svým nekonvenční přístupem. Pamatuji se, že první hodinu semináře jsme měli podvečer v cisterně, která leží v areálu školy. Cisterna je vyhloubená místnost, která ve starověku sloužila na zachycování dešťové vody. Scházeli jsme do ní po žebříku, kde nás už čekal profesor.

Konečně čtvrtou oblastí je pouštní jižní oblast Negev, v níž leží lokality jako Masada, Mrtvé moře, Arad, Berševa atd.

Mrtvé moře

Stát Izrael byl vyhlášen 14. května 1948. V současnosti má rozlohu přibližně 22 000 km². Kvůli vysoké migraci se odhaduje, že v Izraeli žije přibližně 8 milionů obyvatel, z nichž je 75% Židů, 18% muslimů, 3% křesťanů, 1,5% druzů a dalších. Jelikož jde o malé území, z klimatického hlediska pod-

nebí ovlivňuje Středozemní moře a poušť. Průměrné teploty v zimě se pohybují mezi 10 až 15 ° C, v létě mezi 27 a 32 ° C, avšak teplotní výkyvy mezi Galileou a Negev bývají ještě výraznější. Zimní období od listopadu do března je bohaté na dešťové srážky, ale může se někdy objevit i sníh, který vydrží maximálně jen 1-2 dny. Jaro trvá velmi krátce a hned přichází letní období, ve kterém téměř žádné srážky. Pro Jeruzalém je typický vítr, který přichází z pouštní oblasti a do města přinese částičky písku a prachu. Dostal pojmenování "Hams", což v překladu z arabštiny znamená "padesát", protože údajně se vyskytuje 50krát v roce. Hlavní zásobárnou pitné vody v zemi je Galilejské jezero. V důsledku globálního oteplování a odčerpávání vody z Jordánu pro průmyslové a zemědělské účely klesla hladina Mrtvého moře od roku 1960 o více než 10 metrů.

K emotivně silným místům pro poutníky ve Svaté zemi patří určitě plavba po Galilejském jezeře, se kterým se spojuje několik událostí z Ježíšova života, např. povolání prvních učedníků, utišení bouře na moři, záchrana tonoucího Petra, zázračný rybolov, zjevení se Krista učedníkům po jeho zmrtvýchvstání atd. Geograficky a duchovně nezapomenutelným místem je hora Tábor s nádhernou trojlodní Bazilikou Proměnění Pána. Z vrcholu je jedinečný výhled na

Jizreelským údolím. Mnohé také oslovuje impozantní Bazilika zvěstování Páně v Nazaretě, která v sobě ukrývá zbytky kostelů z předchozích období, ale

Galilejské jezero

především místo, kde anděl Páně zvěstoval Marii, že se stane matkou Božího Syna. Kafarnaum je z archeologického hlediska jedním z nejautentičtějších míst, které má dvě dominanty: Petrův dům a synagogu. Hluboké prožití evangelijních událostí nabízí Olivová hora s řetězem kostelů Pater noster, kde se připomíná Pánova modlitba; Dominus Flevit, kde Pán zaplakal nad Jeruzalémem. Na úpatí Olivové

hory leží Getsemanská zahrada s Bazilikou agónie, kde se Pán Ježíš v úzkosti modlil a kde došlo k jeho zatčení. Pro křesťany je srdcem návštěvy Svatého města křížová cesta, která vrcholí v bazilice Božího hrobu, ve které si připomínáme největší pravdy naší víry - smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Starobylá Bazilika narození Páně v Betlémě již leží na palestinském území. Patří mezi nejzachovalejší stavby Svaté země. V podzemí ukrývá jeskyni, v níž se narodil Ježíš Kristus.

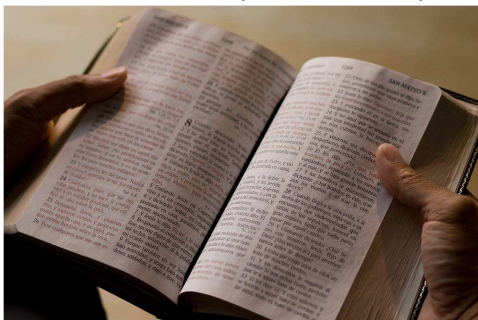
Můj profesor biblické řečtiny Lino Cignelli (1931 - 2010) byl vynikající znalec řečtiny a nesmírně pokorný a nábožný františkánský kněz. Často nám říkal: "Ve Svaté zemi je třeba modlit se především za dvě věci - pokoj a déšť, ale především za pokoj." Jde o vyjádření, které má svou biblickou platnost v slovech žalmu 122, 6: "Pro Jeruzalém prostě o pokoj: "Ať jsou bezpeční co tě milují." Patřím k těm, kteří se často a rádi vrací do Jeruzaléma, protože jsem si ho zamiloval. I z toho důvodu ke svým modlitbám vždy doplním zvolání: "Královno pokoje - oroduj za nás!"

"Nemysli si, že pouze mniši potřebují Písmo svaté,
ale velmi ho potřebují i ti, kteří žijí ve světě. "

(sv. Jan Zlatoústý)

NA ZÁVĚR

Svatý otec František často povzbuzuje k četbě Písma. V předmluvě k vydání Bible pro mladé nabízí i tři konkrétní doporučení, jak ji číst: po částech, s modlitbou a ve společenství. Líbí se mi, jak papež říká, že kdyby lidé viděli jeho starou sešlou Bibli, nevěřili by, že patří papeži. Je otřelá proto, že ji často bere do rukou a čte. V 19. století žil anglický baptistický kazatel Charles Spurgeon, kterému se připisuje tento výrok: "Bible, která se rozpadá, obvykle patří někomu, kdo se nerozpadá."

Mé přání na závěr je tedy zcela jednoduché. Ať naše Bible je otřelá, neboť ji čteme často, s modlitbou, v našich rodinách, na setkáních, ve společenstvích, ale i v soukromí. V Božím slově hledejme klid, radu, napomenutí, útěchu, vodítko, soudržnost...

DOPORUČENÁ LITERATURA

ALAND, K., ALAND, B.: *The Text of the New Testament*. William B. Eerdmanns Publishing Company : Grand Rapids, 1995.

BENEDIKT XVI.: *Verbum Domini*. Dostupné na:
<https://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=13639>

BIANCHI, E.: *Modlit se Boží slovo*. Karmelitánské nakladatelství : Kostelní Vydří, 2007.

Dei Verbum. Dokumenty Druhého vatikánskeho koncilu I. Spolok Svätého Vojtecha : Trnava, 1993.

ĐURICA, J.: *Stručný katolícky teologický slovník*. Dobrá kniha : Trnava, 2015.

HERIBAN, J.: *Príručný lexikón biblických vied*. Slovenský ústav svätých Cyrila a Metoda : Řím, 1992.

Katechizmus Katolické církve. Karmelitánské nakladatelství: Kostelní Vydří, 2002.

LEÓN-DUFOUR, X. (ed.): *Slovník biblické teologie.* Academia: Praha, 2000.

MUSSET, J.: *Kniha o Bibli. Nový zákon.* Albatros: Praha, 1996.

MUSSET, J.: *Kniha o Bibli. Starý zákon.* Albatros: Praha, 1996.

PASSONI DELL'ACQUA, A.: *Il testo del Nuovo Testamento.* Editrice Elle Di Ci : Torino, 1994.

POKORNÝ, P., HECKEL, U.: *Úvod do Nového zákona. Přehled literatury a teologie.* Vyšehrad : Praha, 2013.

ŠTRBA, B.: *Všeobecný úvod do Svätého písma.* TI RKCMBF UK pri Kňazskom seminári sv. Františka Xaverského : Badín, 2014.

TOV, E.: *Textual Criticism of the Hebrew Bible.* Fortress Press : Minneapolis, 1992.

TYROL, A.: *Všeobecný úvod do biblického štúdia.* KBD : Svit, 2000.

10 mýtů o Katolické církvi

Ne vše, co se o církvi píše a říká je skutečně pravda. Co Církev opravdu učí? Čím žije? A čemu skutečně věří? Mýtů o katolické církvi je nepočítaně. Vybírám jen některé.

Mýtus č. 10 - Katolickou Církev ve skutečnosti založil císař Konstantin v čtvrtém století. Křesťanství smísil s pohanstvím (vidíme to např. na kultu Panny Marie)

Císař Konstantin skutečně započal éru konce pronásledování křesťanství a jeho rovnosti. Ale říci, že založil Katolickou církev je typicky protikatolická konspirace, která se nezakládá na pravdě. (O tom jakou tvář nabylo křesťanství po Konstantinovi píše nezaujatě např. protestantský teolog a historik

A. McGrath-kniha Dějiny křesťanství - úvod a nikde neuvádí, že Konstantin založil Kat. církev) Toto téma je skutečně složité a proto uvedu jen pár argumentů.

1) Katolická Církev se nazývala katolickou už před Konstantinem. Vyplývá to ze spisů raných církevních Otců. (Např. Ignác z Antiochie, rok 110) Někteří z nich se již v předkonstantinovské době vyzdvihovali římskou církev (Irenej, Cyprián). I nekatoličtí historici (např. J.N. Kelly) dosvědčují intervence biskupů Říma do záležitostí jiných společenství. Např. už v roce 96 napsal Klement I. list Korintu aby urovnal místní spor. V roce 150 přišel za papežem Aniceto biskup Polykarp ze Smyrny aby se s ním poradil ohledně správného data slavení Velikonoc.

2) Úcta ke svatým a k Marii nebyla něčím, co se v křesťanství objevilo ve 4. století. Úcta ke svatým se vyvinula z úcty k mučedníkům (např. Svědectví a úcta k Polykarpovi, z 2. stol.) Zde se často podsouvá falešná představa, že katoličtí světcí - to je vlastně bývalý římský panteon bohů - patronů. Svatí rozhodně nejsou polyteistických bohové. Katolík má v úctě svěťce proto, že Bůh působil v jeho životě a proto, že on s Ním věrně spolupracoval. Je třeba rozlišovat mezi úctou ke svatým a kultem k jedinému Bohu.

Papežství a církevní struktury, terminologie, chápání věrouky, otázky disciplíny, svátosti a liturgie se opravdu časem vyvíjely a prohlubovaly. Toto však není důkazem toho, že se Církev zcela odklonila od své podstaty. Vyplývá to už z Ježíšových slov, že Duch bude uvádět Církev do plné pravdy. (Srov. Jan 16,13) Kontinuita rané a současné Církve se nepřerušila.

3) Je zjednodušením říci, že křesťanství prošlo od vlády Konstantina úpadkem. Ano, je pravda, že spojení Církve a státu přineslo nové pokušení a mělo i svá negativa. Na druhé straně, toto spojení přineslo tomuto světu i mnoho dobrého a Církev i díky tomu položila základy dnešní západní civilizace.

Kdo je kdo v Církvi

V církevním prostředí se můžeme setkat s mnoha tituly, ale co znamenají? Objevit jejich nositele nám chce pomoci tato rubrika.

arcibiskup

- a) sídelní – biskup významného biskupství, metropole (Praha, Olomouc);
- b) titulární – standardní titul nunciů – mimořádné vyznamenání zasloužilých biskupů (např. emeritní biskup královéhradecký Karel Otčenášek)

biskup – nástupce apoštolů s plností kněžského svěcení;

- a) sídelní – představený diecéze, je sufragánem metropolitě
- b) titulární – biskup pomocný neboli světící, pomáhá sídelnímu biskupovi

biskup koadjutor – pomocný biskup s právem následnickým, biskup zastávající určitý úřad ve Vatikánu

biskup osobní prelatury – je podřízen přímo Apoštolskému stolci (např. prelát Opus Dei)

biskup emeritní – biskup, který pozbyl úřadu z důvodu věku nebo rezignace. Biskupy jakékoliv hodnosti jmenuje papež. Oslovují se „Vaše Excelence“

apoštolský vikář – představený církevního obvodu v misiích, kde dosud nebyla ustavena řádná diecéze. Je řízen vatikánskou Kongregací pro evangelizaci národů (dříve *De propaganda fide*). Má práva sídelního biskupa. Má-li církevní obvod název apoštolská prefektura, je v jejím čele apoštolský prefekt.

apoštolský exarcha – biskup – ordinář katolíků východního obřadu v podmínkách diaspory (např. řeckokatolický apoštolský exarcha pražský)

apoštolský administrátor

- a. představený apoštolské administratury, tj. části diecéze ležící na území cizího státu (např. dříve apoštolská administratura v Českém Těšíně pro část vratslavské diecéze na území býv. Československa);

- b. dočasný představený diecéze v mimořádných podmínkách (např. biskup Josef Vrana v Olomouci za totality)

sufragán – sídelní diecézní biskup, který není metropolitou

zemský prelát – historický titul význačného představitele kléru v politické správě země (např. představený kláštera křižovníků s červenou hvězdou u sv. Hippolyta ve Znojmě byl od roku 1709 moravským zemským prelátem)

prelát

- a) titul vysokých církevních představených. Prelát může být osobní nebo územní: osobní prelát nemá vlastní území, toliko svoje duchovenstvo (např. prelát Opus Dei); územní prelát má naproti tomu vlastní teritorium i věřící (např. opati, kteří spravují příslušníky svého opatství obdobně jako biskup);
- b) hodnost předního kanovníka (např. v Brně 1. a 2. kanovník);
- c) čestný titul zasloužilých kněží

infulovaný prelát – ač nebyl biskupem, měl právo nosit mitru a berlu. Dnes jsou tato privilegia zrušena

ordinář diecéze – představený diecéze s právy sídelního biskupa. Může to být biskup nebo kněz. Je-li kněz, nemůže ovšem světit jáhny a kněze. V době totality zastával úřad ordináře kapitulní vikář. Sídelní biskup je automaticky ordinářem

generální vikář – zástupce diecézního biskupa s vlastní pravomocí. Je to biskup nebo kněz, ve velkých diecézích může být generálních vikářů více. Je jmenován sídelním biskupem a může být jím odvolán. V řeckokatolické církvi se nazývá protosyncel

kapitulní vikář – kněz, dočasný správce diecéze volený kapitulou kanovníků do doby jmenování sídelního biskupa. V našich zemích to byl obvyklý titul ordináře diecéze v době totality

biskupský vikář – kněz, zástupce sídelního biskupa pro určitou oblast působení (např. biskupský vikář pro pastorační). Je jmenován sídelním biskupem

konzultor – člen sboru konzultorů, nejbližších rádčů a spolupracovníků sídelního biskupa

(podle Světa)

Zadáno pro ženy

Když se tě někdo dotkne svou poznámkou...

Ctihodná Františka od Ducha Svatého

Františka pocházela z Filipín a žila v letech 1647-1711. Založila Kongregaci sester dominikánek svaté Kateřiny Sienské na Filipínách a v současnosti probíhá proces jejího blahořečení.

Když jsme se chystali adoptovat našeho zlatého synka, přátelé nám připravili několik oslav (tzv. Baby show - těhotenský večírek, který se v USA koná asi měsíc před očekávaným narozením dítěte, pozn. překl.). Jedna z nich se konala i u nás v práci. Když skončila a já jsem stále překypovala euforií, jeden z kolegů se mě zeptal: "Není to zvláštní, že ti připravují oslavu před narozením miminka, když vlastně žádné nečekáš?" V té chvíli jsem ze sebe dokázala dostat jen: "Ale já přece čekám dítě." Jeho slova se mě dotkla. Měla jsem pocit, jako bych byla jakási podvodnice, která se pouze hraje na to, že bude matkou.

Řekla jsem si, že se soustředím na všechnu radost, kterou jsme v ten den prožili, a nebudu se zabývat kolegovou poznámkou. Přesto jsem však v duchu zuřila a pěníla a ještě dost dlouho po zmiňované příhodě jsem se k němu chovala odměřeně.

Na necitlivé poznámky jiných můžeme reagovat dvěma způsoby - buď se urazit, nebo si řekneme, že druhá strana to pravděpodobně nemyslela špatně. První reakce v nás vzbudí hněv, druhá nás uklidní a osvobodí z područí hněvu.

Sestra Františka založila novou kongregaci, která musela čelit náročným překážkám. Manilský arcibiskup Františku v jistém momentě dokonce exkomunikoval, ale ona setrvala v modlitbách a zachovala si klid. Když umírala, prosila o odpuštění za všechno, čím se provinila vůči jiným, a kněz jí připomněl, aby i ona odpustila těm, kteří se prohřešili proti ní. Navzdory všem problémům,

se kterými musela v životě zápasit, odpověděla na jeho výzvu jednoduše a krásně slovy, že jí neublížil nikdo. Ve chvílích, kdy mám obrovskou chuť zuřit a pěnit, se proto obracím na sestru Františku.

Když se postavíte k modlitbě, odpouštějte, pokud něco proti někomu máte, aby i váš Otec v nebesích odpustil vaše prohřešky vám.

Mk 11,25

Sestro Františko,
ty sis na smrtelné posteli nemohla vzpomenout
na nic, čím by se jiní lidé vůči tobě provinili.
Prosím, oroduj za mne, abych se snažila neurážet se.

Dar lásky pro rodiče

11. kapitola *Láska vyučuje*

A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům ... (Dt 6,6-7)

Co všechno by se měl člověk naučit dříve, než dospěje, aby se to nemusel učit až za běhu? Například, jak si zřídit účet v bance, jak opravit auto, jak číst Bibli, jak si najít dobré přátele...

Kolika trapným situacím jste se mohli vyhnout, kdybyste věděli, jak se chovat při pracovním pohovoru, jak dobře propéci kachnu či jak neutratit všechny úspory?

Kráčat životem mimo jiné znamená umět zvládat problémy; posoudit důležitost a složitost situace, moudře ji řešit a vytěžit z ní něco pozitivního. Pokud vás neusměrní, nepřipraví a nenaučí základní dovednosti, začínáte doslova od nuly. Naslepo. Vymýšlíte věci za pochodu.

I toto je úkol pro milující otce a mámy. Láska chápe rodičovství jako praktické cvičení. Vyučovací hodiny zaměřené na úspěch. Výcvikový tábor, kde se připravuje na životní boje. Místo, kde se děti neustále školí pro život, kde bok po boku postupně prožívají malá dobrodružství. Od vázání tkaniček na botách přes jízdu na kole až po podélné parkování či vyžehlení košile.

S láskou říkáme: "Pojď sem, něco ti ukážu."

"Podívej, co se stane, když uděláš tohle."

"Nedělej takovou hloupost, že..."

Ovšem své každodenní povinnosti dokážete snadno zvládnout sami a obvykle je máte hotové dost rychle. Ale pokud si na pomoc přizvete mladší pozorovatele a věnujete trochu času tomu, abyste jim ukázali, jak se to dělá, nebo jim dokonce svěříte úkol do vlastních rukou, budete nejen váš vzájemný vztah, ale zároveň i jejich dovednosti a schopnosti.

Když svým dětem dovolíte, aby se na vás dívaly, později vám pomáhaly a nakonec si to pod vaším dohledem vyzkoušely, můžete je naučit téměř vše, co umíte.

Máte je však naučit mnohem víc, než jen manuální dovednosti a domácí práce. Láska vás zve, abyste dětem rozšiřovali obzory a učili je rozvíjet vztahy, vštěpovali jim do srdcí morální zásady a moudře formovali jejich pohled na svět.

Vědí vaše děti, co nejvíce obdivujete na lidech, kterých si vážíte? Řekli jste jim někdy, jak jste se poučili ze svých největších chyb? Shlédněte s nimi večer film,

a promluvte si o hlavních postavách a poselství příběhu. Pomozte dětem rozpoznat, jaké hodnoty film propagoval, jak postavy konaly, jaké skutky by se mohly přenést i do reálného života a kterým se raději vyhnout.

Ptejte se jich: "Co je z dlouhodobého hlediska lepší..." Nebo: "Co bys udělal/a, kdyby...", abyste například během večere rozproudili rozhovor, při kterém každý může začít přemýšlet.

Je tu však ještě něco více. Když se váš domov stane školou života, nezapomeňte dětem odhalovat i duchovní tajemství. Udělejte je přirozenou součástí každodenního života. Když srdečně přijmete hosty nebo se podělíte se sousedy o zeleninu z vaší zahrady s vědomím, že i tím oslavujete Boha, vydáváte svědectví, že život s Bohem není cosi vzdáleného od běžného života, co trvá jen necelou hodinu, dokud jsme v kostele. Uctívát Boha znamená být s ním stále. Například i v úterý večer, kdy druháček vyrábí projekt do výtvarné výchovy. Nebo když hraje fotbal před domem.

Láska má jednoduše učitelské srdce. Ví, že "moudrost je cennější než šperky, nevyrovnejší se jí žádné vytoužené věci" (Př 8,11). Láska dokáže servírovat lekce života tak, aby je děti dokázaly přijmout.

To, co se naučí, je bude provázet dlouhá léta.

Totéž dělal Ježíš svým učedníkům. Využíval každou příležitost, aby je učil: "Podívejte se na nebeské ptáky... váš nebeský Otec je živí. Copak vy nejste mnohem víc než oni? ... proč jste takoví ustaraní ...?" (srov. Mt 6, 26-31).

Proto Bible říká, že jako rodiče máte učit své děti, ať sedíte ve svém domě, či jedete po silnici, nebo uléháte či vstáváte (srov. Dt 6, 7). Učení má být plánované, ale i příležitostné. V každé situaci si děti mohou osvojit něco nového.

Chcete, aby byly v životě úspěšné? Aby se ne zadlužily a uměly správně využívat čas? Aby se naučily, že rozdělanou práci je třeba dokončit a neodskočit od ní, jakmile je daná činnost přestane bavit? Toužíte po tom, aby jednou měly šťastné manželství a rodinu? Chcete, aby uměly, co umíte vy, aby se vyvarovaly chyb, které jste udělaly vy? A toužíte navíc uspokojovat i vlastní zvědavost a spolu s nimi objevovat dosud nepoznané, čímž se i vy můžete něco naučit? Pak musíte začít systematicky pracovat už teď a využívat každou příležitost, která se vám naskytne.

Neodkládejte si všechny důležité rozhovory až na dobu, kdy jsou děti v posteli nebo když vystudují vysokou školu. Při plánování rodinného rozpočtu nebo programu na nejbližší dny jim ukažte, jak se to dělá. Dávejte desátek ze svého majetku tak, aby i ony jednou mohly uctít Boha dáváním ze svého (srov. Př 3, 9-10). Co vám možná dnes zabere dvojnásobek času, to je v budoucnu může uchránit před dvojnásobným množstvím problémů.

V životě se vyskytne nemálo nástrah a tmavých údolí. Ale když své lásce dáte prostor, aby kreslila mapy a ukázala mosty, připravíte své děti k tomu, aby za vás děkovaly Bohu, když jednou budou stát a radovat se na hoře, na kterou vystoupily díky vaší přípravě. Co by láska mohla vaše děti naučit právě dnes?

UDĚLEJTE SI DVA SEZNAMY VĚCÍ, KTERÉ CHCETE
NAUČIT SVÉ DĚTI:

- 1) DOVEDNOSTI DŮLEŽITÉ PRO ŽIVOT
- 2) ŽIVOTNÍ MOUDROSTI.

UVEĎTE SI JE DO SEŠITU, KTERÝ BUDETE MÍT
VŽDY PO RUCI.

NAJDĚTE SI PŘÍLEŽITOST ABYSTE JEDNO NEBO
VÍCE DĚTÍ ZAPOJILI DO NĚJAKÉ PRÁCE NEBO JE
JINAK VE VHODNOU CHVÍLI COSI NAUČILI.

DĚLEJTE TO PRAVIDELNĚ.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Co jste se rozhodli dělat se svými dětmi?
- ? Co se při tom naučili? A co jste se naučili vy?

*Ať kane jako déšť mé naučení, nechť se snáší má řeč jako rosa...
(Dt 32,2)*

Pár slov pro mladé

2. Nejdůležitějším nákladem archy je láska!

Udělal špatný skutek, chytili ho a byl odsouzený na pět let vězení. Své snoubence napsal:

"Budu dlouho pryč a pokud chceš, zapomeň na mě. Najdi si jiného. Dopisy mi nepiš! "Ona poslechla a dopisy mu nenapsala.

Před propuštěním z věznice jí opět napsal:

"Pokud si mi odpustila a chceš, abych se k tobě vrátil, dej mi vědět. Za týden půjdu kolem vás. Pokud bude na jabloni před vaším domem stužka, budu vědět, že můžu přijít."

Nyní seděl v autobuse a byl napjatý, protože za zatáčkou se měl objevit dům a strom: "Bude mě čekat a nebo si našla jiného?" Teď! Strom je tady a co vidí? Ne, na stromě nebyla jedna stužka, ale bylo jich tam několik tisíc. Celá jabloň byla jimi poseta. Tvrdému chlapovi se vyronili slzy a z úst vyšla tichá slova: "Darovala mi pět let života. Celý čas mě čekala. Je to dobrá žena."

Všechno začíná v srdci člověka. Srdce je třeba změnit!

Pokud jsi v něm pánem ty, a pokud je nad tebou Pan, vyhrál jsi. Přemýšlej, co převážíš v srdci - v tvé **osobní arše**. Je tam to nejcennějšího - láska? A proč právě ona?

Neboť všechno pomine, jen to, co je z čisté lásky přežije. Objevil jsi její sílu? Umíš ji ukryt do úsměvu, do hmoty? Víš, jaká zavazadla můžeš vzít do nebe? Mnoho otázek, ale jsou nezbytné.

Povolání k lásce

Každý z lidí této planety má od Boha **povolání k lásce**. Být dokonalým v lásce znamená obětovat i **život za druhé**. A teď sněme: Kdyby každý člověk denně udělal alespoň jeden skutek z lásky, udělali bychom zem mnohem životaschopnější. Láska totiž podporuje život.

Lásko, kde tě lidé berou?

Pramenem lásky je Bůh. **Z něho láska "vyvěrá" a my ji můžeme "nasát"**. Lidé mohou lásku přijmout do srdce a pak jí měnit své okolí. **Ano, my můžeme "zlidštit" Boží lásku** (srov. I Jan 4, 8).

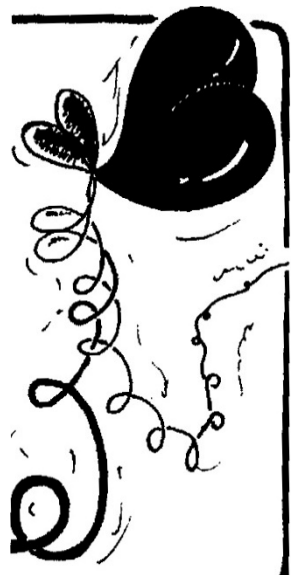
Jak tedy vzniká láska v člověku? Takto?

1. Nadchnu se krásou někoho nebo něčeho.
 2. Zjistím, že je to dobré.
 3. Otevřu se pro to.
 4. Přijmu to celou bytostí ...
 5. Stane se to mou součástí.
 6. Miluji to jak sebe, někdy i více.
 7. Láska k někomu nebo něčemu je ve mně!
 8. Aby láska nezeslabila, "proces" opakuji.
- A především musím mít kontakt s Bohem.

Vlastnosti lásky

Ježíš dělá z lásky nové přikázání (Jan 13,34). Sám nám ukázal jak milovat. Zemřel za nás.

Láska oživuje a spojuje všechny ctnosti. Je svazkem dokonalosti. V lásce se člověk stává svobodným. Je přátelská, štědrá, nezištná ... **Láska mění člověka na Boží dítě.**

Ovocem lásky je ...

... radost, klid a milosrdenství. Lásky se chce dostat z člověka ven. Chce se rozdávat a uložit do různých věcí, situací, ... **Tam ji můžeme i uložit pro jiné - "zakonzervovat".**

Je velmi vynalézavá, hledá nové cestičky k druhému. Jednou má podobu oběti, jindy dobrého skutku, ... Za chvíli je cítit z povzbudivého slova. **Je to fantastické ... Je to božské.**

"Při pohledu" do sebe objevíme, že "**privatizační procesy**" lásky jsou modlitba, svátosti, naslouchání Božímu slovu, jinému člověku, stvoření... Ano, můžeme ji privatizovat a ukládat do banky ve svém srdci.

Zloději lásky

Že jsou, k tomu nás přivedla tato zkušenost: "Někteří lidé žijí tak, jako by byli "okradeni" o lásku. Proč?" Nosí pod kůží "vetřelce"? Jasně! Člověk ledacos pouští do sebe a to ho může vykrást.

Vražedné "zboží"?

Máš v duši hříchy? Chytni tyto zloděje při činu. Poper se se zlem ve své duši. "Vykopni" ho ze svého nitra. **Jen pak se ti může přihodit něco krásného a tajemného.**

Pokud to dokážeš, tehdy pocítíš, že tě něco prozářilo. Proč se člověk najednou cítí takový šťastný? **Jsi zdrav ... Jsi připraven mít svatě rád.**

Víte, že – Bůh volá ...

Bůh povolává člověka:

1. k životu
2. k čisté lásce
3. ke křesťanství
4. k speciálnímu povolání, které se realizuje

- v manželství (jsou to různé úkoly manželů v Církvi)
- v duchovním stavu (řeholník, řeholnice, zasvěcený Pánu, kněz, ...)
- v jiném povolání - svobodný pro Pána s různými úkoly v Církvi.

Co tak to zkusit – zjistit co slyší muži.

Seřadte k sobě správné věty z mužského a ženského světa.

Když žena říká:

1. Jak můžeš chodit domů tak pozdě?
2. Jak jsi na to mohl zapomenout?
3. Kam stále spěcháš?
4. Jak jsi to mohl udělat?

Co muž slyší?

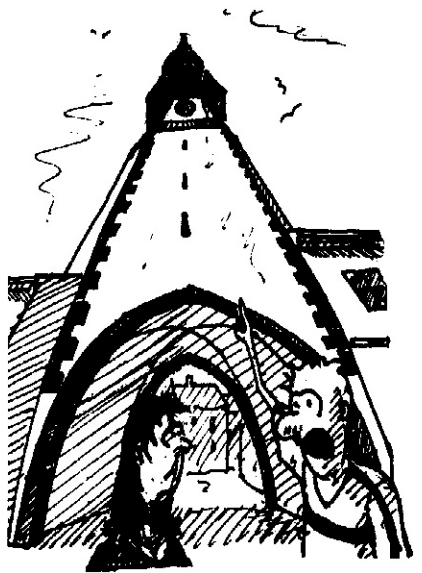
- A. Není na tebe spolehnutí.
- B. Jsi nezodpovědný chlap.
- C. S tebou nemohu být šťastná.
- D. Vůbec ti na mně nezáleží.

Správné odpovědi: 1-B, 2-A, 3-D, 4-C.

A ja, jaj, jaj...

Setkání měli dohodnuté pod městskou vě-

ží. Snoubenka doběhla na rande asi o hodinu později. Rozhořčený přítel jí domlouvá: "Už hodinu stojím pod hodinami věže a vypadám jako hlupák." "Já přece nemůžu za to", brání se dívka, "jak vypadáš."

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďářské farnosti posunuli k roku 1899. V dnešním čísle farního zpravodaje pokračujeme dále do minulosti, budeme se věnovat roku 1898.

1898

Darovány byly věci: antependium vyšívané na hlavní oltář od pí. Antonie Koťové z Lubného a plachta k Božímu hrobu od téže dávkyně. Pořízen řebřík do kostela na oprášování a máry pro dítky nové pořízeny, velké opraveny.

Téhož roku zbudován nový kříž dřevěný u silnice u Ostrova; na místě dřívějšího bleskem porušeného. Kříž zbudovali chvályhodnou ochotou občané Ostrovští. Kříž posvěcen 23. října 1898 za přehojné účasti místním farářem.

Chrám dostalo se nové kadidelnice od spolku Klanění v Brně a pak překrásného ornátu červeného od veldpí. abatyše z Mařidolí.

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

Svěcení kříže u mlýna na Horních řekách

Ve čtvrtek 20. srpna v 17:00 se více jak 30 farníků sešlo nad mlýnem na Horních

řekách, aby byli svědky posvěcení obnoveného kříže. Původní kříž na tomto místě byl postaven roku 1900 a posvěcen v listopadu téhož roku. Obnovený kříž posvětil otec Pavel.

Kříž ukazuje směrem vzhůru k nebi a připomíná nám, že lidský život má i svou duchovní dimenzi. Vertikála symbolizuje směro-

vání k Bohu, horizontála spojení mezi lidmi. Kříž představuje vítězství Krista nad smrtí a hříchem, mluví ke všem a je symbolem naděje.

Upřímné Bohu díky patří všem, kteří se na obnovení kříže podíleli.

R. Mašek

Pouť v Újezdě

V sobotu 29. srpna jsme slavili ve filiálním kostelíku v Újezdě pouť ke sv. Jiljí. Deštivé ráno nás od účasti rozhodně neodradilo. V 9:00 byla sloužena otcem Pavlem mše svatá. Na setkání s Bohem se těšili nejen místní poutníci, ale i z blízkého okolí. Zazpíval chrámový sbor u kostela sv. Martina v Dolních Loučkách pod vedením Jarka Štěpánka.

Po skončení bohoslužby pozval všechny na pohoštění do prostor obecního úřadu pan Ing Josef Pohanka, starosta obce.

Veliké poděkování patří otci Pavlovi za celebrování mše svaté, chrámovému sboru z Dolních Louček a všem, kdo s láskou poutní slavnost připravili, protože kde jsou lidská srdce naplněná opravdovou láskou, tam přebývá náš milující Bůh.

Jana Jurná

Žehnáni automobilů v Olší a pohoštění na faře v Dolních Loučkách

Každoročně poslední srpnovou neděli, letos 30. srpna ve 14:00, žehnal otec Pavel u kostela sv. Jiří v Olší osobní automobily a malým účastníkům také kola. Je potěšující, že zájem řidičů vyprosít si Boží požehnání na cesty rok od roku stále stoupá. Pan farář rozdál rekordních 49 nálepek sv. Krištofa, patrona všech šoférů.

Po skončení obřadu následovala "spanilá jízda" do Dolních Louček na farní dvůr. Holky z Olší pro nás připravily dvě jehňátka na tři způsoby, která věnoval

otec Pavel z farního chovu, a ještě spoustu sladkých a slaných dobrot. Po zdařilé premiéře v loňském roce se opět ukázaly v tom nejlepší světle. Svůj úkol splnily na velkou jedničku. Nechybělo točené pivo, jako vždy výborné víno a nealko nápoje. A odpoledne nám přálo i počasí.

Velkou radost nám udělala návštěva kamarádů z Podivína, ale také hojná účast farníků na "jehněčích hodech".

Všichni návštěvníci se dosyta najedli, napili a dobře se bavili až do pozdních odpoledních hodin. Určitě si každý odnášel hodně pěkných zážitků, na které se jen tak nezapomene.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi, děvčatům z farnosti Olší a všem, kdo se

zasloužili o příjemně strávené nedělní společné setkání.

A když nás provází svými milostmi náš dobrý Bůh a mocné orodování nebeské Matky, vždycky jsme v bezpečí a naše společné dílo se bude i nadále dařit.

Jana Jurná

Pouť v Řikoníně

V sobotu 5. září jsme se probudili do mlhavého rána a chvílemi se zdálo, že o pouti v Řikoníně zmokneme jako v loňském roce. Bůh nám ale na přímlovu nebeské Matky a sv. Jiljí, patrona kapličky i vesnice, poslal krásné slunečné počasí.

V 9:30 jsme slavili poutní mši svatou, kterou celebroidal náš pan farář. Asi 20 věřících nejen místních, ale i z okolních obcí, si přišlo vyprosít požehnání Pána Boha pro sebe a svoje rodiny.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za sloužení mše svaté, Jarkovi za hudební doprovod a všem, kdo se zasloužili o důstojný průběh slavnosti.

Veliké díky náleží také Bohu za Jeho nekonečnou lásku k nám, Panně Marii za její mateřské požehnání a mocně se přimlouvajícím sv. Jiljí.

Jana Jurná

Pouť u kapličky ve střemchovském lese

Malá kaplička Panny Marie ve Střemchoví, nedaleko od cesty na Kaly, kde je tak krásně. Mnozí z nás toto místo ani neznali. A právě tady, mezi lesy, byla v úterý 15. září, v den památky Panny Marie Bolestné, sloužena otcem Pavlem v 17:00 poutní mše svatá.

Věřící nejen místní se začali scházet již v 16:15. Pomodlili jsme se svatý růženec s bolestnými tajemstvími, a pak už nás první tóny elektronických varhan pozvaly ke slavení bohoslužby. A prožívali jsme nádherné chvíle ve spojení s Bohem, v blízkosti nebeské Matky.

Všichni si z tohoto místa odnášeli spoustu pěkných duchovních zážitků, na které budou dlouhou dobu vzpomínat. A když dobrý Bůh dopřeje zdraví, příští rok v tomto čase se u Panny Marie opět sejdeme.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za celebrování mše svaté, Jarkovi za hudební doprovod a zpěv, téměř 70 poutníkům, ale i těm, kdo tuto pěknou slavnost zorganizovali. Velký dík náleží také člověku, který se o kapličku ve střemchovském lese s láskou stará.

Kde sídlí Matka Boží, ale také naše, tam je její láskyplné srdce vždycky otevřené, tam na nás dýchá teplo domova.

Jana Jurná

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Opět i v tomto školním roce budou v Pastoračním centru v Dolních Loučkách probíhat Biblické hodiny – zamyšlení nad nedělními čteními ze mše svaté. V měsíci říjnu v pátek 9. v 18:30 hod. a ve středu 21. po mši svaté.

Pouť v Moraveckých Pavlovicích

Poutní mše svatá bude 10. října v 16:00 hodin.

Hody v Olší

Hodová mše svatá bude 11. října v 8:00 hod.

Setkání rodičů dětí,

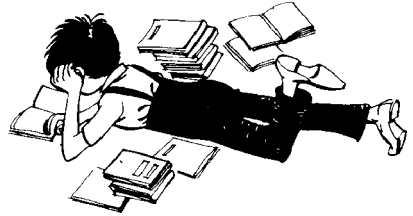
které by měly v tomto školním roce přistoupit k 1. svatému přijímání bude 18. října v neděli v 16:00 v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Farní vrabec

Již tradiční Farní vrabec bude 28. října od 10:00 v prostorách Pastoračního centra v Dolních Loučkách.

Změna vyhrazena

Knižní okénko

Anselm Grün

Nepromarni svůj život

Skutečnost, že lidé marní svůj život, často souvisí s tím, že nevědí, pro co by měli žít a vůči čemu má smysl mít závazek. To se týká mladých lidí, kteří se teprve připravují na profesní dráhu, ale i starších, kterým se třeba rozpadlo z různých důvodů rodinné zázemí či byli nuceni změnit kariéru. I úplně obyčejné všední dny bývají často náročné, když je chceme smysluplně naplnit. Dnes se do nás ukládá tisíc věcí, přijímáme obrovské množství informací. Leckdy ale smysl našemu životu nedávají. Anselm Grün se ve své knize zamýšlí nad tím, jak proměnit svůj život tak, aby nám smysl dával, abychom procítili jeho plnost, abychom nepromarnili dary, které jsme do života dostali a abychom byli přínosem i pro svět kolem nás.

Vydalo nakladatelství Alpha Book

cena 248,- Kč

Jacques Philippe

Hledej pokoj a zůstaň v něm

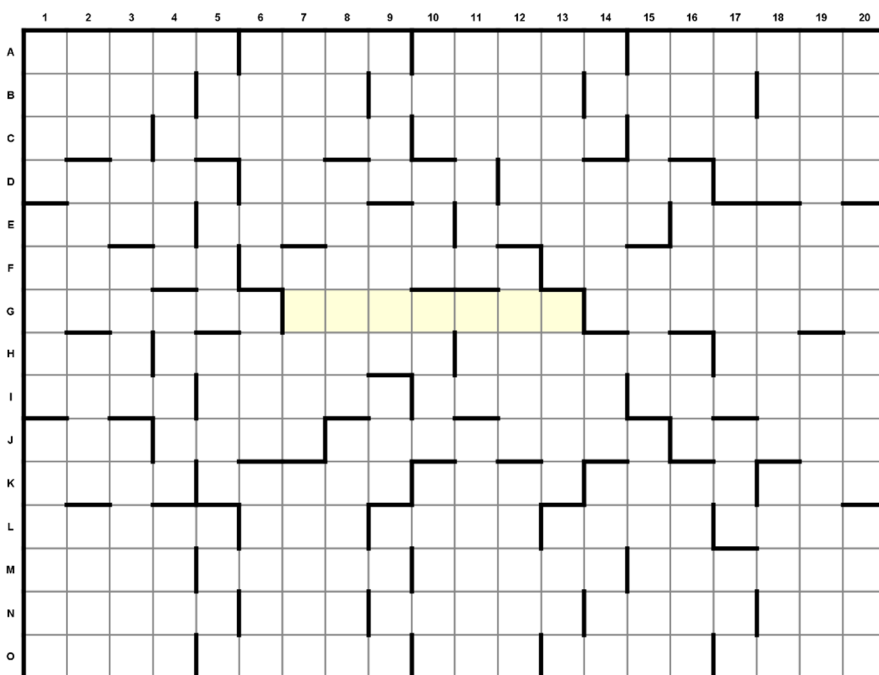
Často se zneklidňujeme a chceme všechno vyřešit sami, ačkoli by bylo účinnější zůstat pokojně před Božím pohledem a nechat jej jednat, s moudrostí a mocí nekonečně větší, než je ta naše.

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 129,- Kč

Říjen je růžencový měsíc. Kterému svatému je připisován vznik této modlitby?

VODOROVNĚ

A. bedna, zbabělec (expres.), listnatý strom, vchody

B. prskyřice, kolem (zast.), část jeviště, domácky Kleopatra, Rada obrany státu (zkr.)

C. Thébská bohyně, těleso plovoucí v kapalině a regulující výšku hladiny, tvůrce, odvaha

D. zrození, atletický výkon, ženské jméno (16.3.), polodrahokam

E. nedokonale spálené dřevo, plochá střecha, proclívati, prací přípravek

F. capání, řídicí pracovník, anglicky devatenáct

G. pěšinka zvěře, tajenka, karetní hra

H. pražská SPZ, vodní kaskáda, odborník v ekologii, jihoevropan

I. čajová růže, pastevec, uši zdobněle, nezpracovaný

J. 599,1 mg v Bolívii, trezor, akvarijní rybka, sloven.nyní

K. uchopit, část Sušice, plánek, statná antilopa ze Sahary, spodky nádob

L. finský folklorista (antti amatus), druh gibbona, angl.spravedlivý, dravec, dánský archeolog

M. skokan (odborně), indonés.atol, vyzývání k návštěvě, hlídač ovcí

N. italský olivovník, angl.muži, bezpracný duchod, ctnostná, ital.řeka

O. loky, nafoukat, bývalý český herec (Jiří), somálské sídlo, dorozumivací prostředek lidí

SVISLE

1. *krátký telev. snímek, uzavřít průchod, mléčný výrobek*
2. *fr.řeka, lovecký pes, otvor na vyhazování, norský státník a spisovatel*
3. *Výsledek sportovního zápasu, pekárenské zařízení, zeslabovat*
4. *zpola, tlach, angl.námořnictvo*
5. *amatérská volejbalová liga, právě tak, obilnina, atol v souostroví Ralik*
6. *málem, přelud, zvířecí ústa*
7. *starší skaut, mužské jméno (17.6.), truhla*
8. *pobídka, staroegyptská kamenná váza s pokličkou, napomínaná*
9. *konžské sídlo, pouhá, chata, neustále (hov.)*
10. *SPZ Opavy, slovensky žito, modla, kdo se rád mazlí*
11. *ten kdo vyřkne ortel, něm.nový, hloupý*
12. *am. výrobce procesorů, skútrová tříkolka, vídeňský park*
13. *porcelánová hlinka, koktavý člověk, na ono místo*
14. *40,5 aru, kdo se zabývá etikou, lesklý nátěr, přístav v Chile*
15. *loňského roku, hlavní síň starořeckého chrámu, uchazeči*
16. *posez na židli, stará norská délková míra (0,5m), český hokejista, lidový název pro Oman*
17. *zvuk střelby, hvězda v Souhvězdí orla, mezinárodní kód Západní Sahary, staročeská délková míra*
18. *ruská řeka, stařešina, datlovitý pták*
19. *datovat se, románek milostný*
20. *odvar z léčivých bylin, rozbor, třesení (zast.)*

Věděli jste?

Pavučina nikdy nezvlhne, a proto ji používají pavouci ke stavbě svých příbytků ve vodě. Pavoučí vlákno má současně vynikající pevnost a pružnost, je možné ho roztáhnout na dvounásobnou délku bez toho, aby se roztrhlo. Podle vědců z Massachusettského technologického institutu je klíčem k pevnosti pavučin jejich schopnost přizpůsobit se různým úrovním mechanického zatížení.

(podle KN)

PUTOVÁNÍ ZA BOŽÍMI TAJEMSTVÍMI

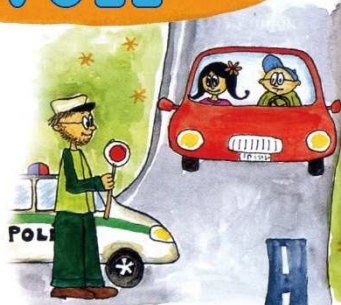
SVOBODNÁ VŮLE

Dnes se vydáme na cestu autem.

Nasedat, startujeme!

Brrm, brrm, brrmmm. První ulice, křižovatka, druhá ulice ... Podívej, Tome, policisté! Zdá se, že dobrodružství nedalo na sebe dlouho čekat. "Dobrý den, pane řidiči, prosím si váš řidičský průkaz ..."

Ale, byla to jen běžná kontrola. Kiko, musím říci, že páni policisté se k nám chovali velmi ohleduplně.

I my bychom se tak měli chovat ke všem, protože každého člověka povolal k životu sám Bůh a všichni jsme stvořeni k jeho obrazu. Všichni tedy máme svou důstojnost přímo od Boha.

Jméno: _____

Příjmení: _____

Barva očí: _____

Talenty: _____

Vyrob si svůj průkaz, ale ne řidičský, ale průkaz Božího dítěte. Nakreslí si na kousek papíru svůj portrét a nalep jej na místo, kde má být fotografie. Pak si vypiš své údaje: jméno, příjmení, barvu očí, tvé talenty.

Bůh stvořil člověka, který může samostatně myslet, svobodně se rozhodovat a svobodně jednat. I v tomto jsme podobní Bohu.

V této zahradě roste jeden krásný zelený strom a vedle něj úplně uschlý. Co se mohlo stát, že ten druhý uschl? Napiš své domněnky, proč asi mohl druhý strom uschnout.

Dorazili jsme na malé náměstí. Velmi nás překvapilo, když jsme na turistické tabuli uviděli fotografii této zahrady a vedle tajným písmem napsanou historií o vyschlém stromě.

Co se stalo v zahradě, zjistíš, když si text přečteš od konce.

.ldapod otkať A. ehc oc ,talěd ežům is no ež
,ňdřvt umědžak ydheT. udov uonječybo tip isum
žydč, ižáru imlev ot oli ež. udov tip eduben ctv
žu ež ,ldofhor morts nedej kašv es uondej
kįndarhaz ýrbod imlev laratsětmoděvs enjets es
ymorts avd abo O

I my lidé často děláme ve své svobodě podobná rozhodnutí jako ten strom. I Adam a Eva neposlechli Boha, který jim daroval život a s ním i vše, co potřebovali. Zvolit si neposlušnost, hloupost nebo zlo je zneužitím svobody a vede to do ... (konec věty najdeš v tajenkách, když do sloupců doplníš daná slova podle počtu písmen).

ZAHRADA, VINA, PROKLETÝ, ZLO,
OVOCE, VYHNANSTVÍ, POZNÁNÍ,
STROM

NESMÍŠ, PŘÍKAZ, HNĚV, POKUŠENÍ,
STRACH

Večer jsme se ocitli na neznámé křižovatce. Museli jsme se rozhodnout kam odbočíme. Kamarádi, i vy se určité dostáváte do situací, ve kterých se sami rozhodujete, co uděláte. Abychom se uměli v životě správně rozhodovat, je důležité často poslouchat Boží slovo. Ono je světlem na naší cestě. Někdy je však rozhodování opravdu velmi těžké. Do takových situací nám Ježíš dal zlaté pravidlo, které platí vždy.

ZLATÉ PRAVIDLO

Všechno co chcete, aby lidé dělali vám, dělejte i vy jim!

Kdo do 18. října pošle na faru správné odpovědi na všechny otázky, bude zařazen do losování o DVD 10 přikázání - Nejslavnější příběh o Mojžíši, princí egyptském.

Nezbedův humor

Misionář křtí malé dítě a ptá se otce: „Jak se má ten malý jmenovat?“
„Bernd Raine Ludger Manfred Maria.“

Nato se nakloní misionář k ministrantovi a pošeptá mu: „Dones víc vody!“

Učitel se ptá žáka: „Pověz nám, Jirko, co se dává do jitrnic?“
„Nepovím!“

„Ty nevíš? Vždyť tvůj tatínek je řezník!“

„Kdybych to řekl, tak bych od něj dostal výprask.“

Povídá Bohoušek kamarádovi Alešovi: „Jdu si koupit nový hřeben. Vylomil se mi zub.“

„Prosím tě, přece si nebudeš kupovat nový hřeben kvůli jednomu vylomenému zubu?“

„Musím, to byl poslední.“

Chvilí před polednem zastavil policista paní Novotnou, zrovna když odvážela od školy svoji sedmiletou dceru na předním sedadle auta: „Paní, vy nevíte, že na předním sedadle smí děti jezdit až od dvanácti?“

„Vy ale naděláte pro pět minut.“

„Pročpak nemáš domácí úkol?“ ptá se učitelka žáčka.

„Protože jste včera vypadala hrozně špatně, takže jsem si myslel, že budete mít chřipku a zůstanete doma v posteli.“

Jede řidič začátečník jednosměrnou ulicí a proti němu řada aut. Zastavil ho policista: „Kam to člověče jedete?“

„Já nevím, říká vyděšený řidič, ale určitě jedu pozdě, protože všichni ostatní se už vracejí.“

Přiběhne muž k policistovi: „Právě mi za rohem ukradli zlaté hodinky!“

„A proč jste nekřičel?“

„No to zrovna, mám v puse ještě čtyři zlaté zuby.“

Maminka k synovi: „Jejdamane, tak špinavou nohu jsem ještě neviděla!“

„Dneska máš štěstí, mami, hned uvidíš i druhou, jen co si sundám druhou ponožku.“

Z knihy **Nezbedův humor 1**